

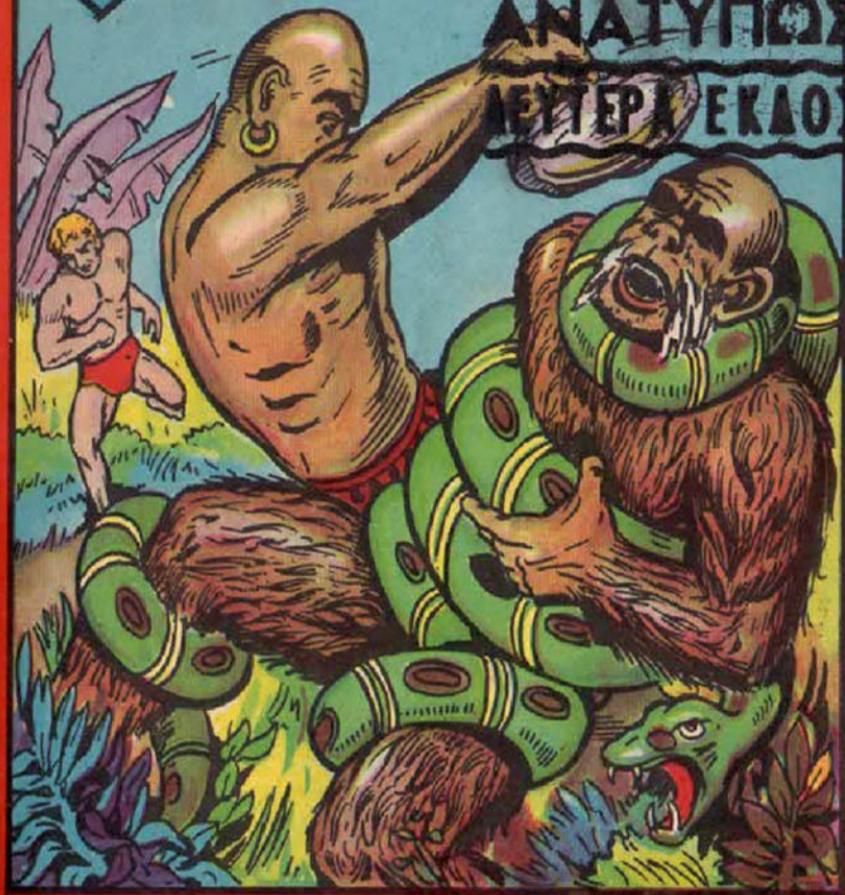
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που δεν φοβάται κανένα – Ο ήρωας που δεν μίκνωνε ποτέ

ΑΡ.
62

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο γιγαντόσωμος και ἀτρόμητος Γικαύρ κτυπάει μὲ δφάντος στη λύσσα καὶ μανία τὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ τρομακτικοῦ τέρατος! Οι Καννίθαλοι παρακολουθοῦν μὲ δέος τὴν τραγικὴν αὐτὴ μοναχία!

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΛΙΟΝΤΑΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
‘Η Τζέν είναι άνυπόμονη να μάθη.

—Πέσος μου Ταρζάν! ρωτάει παραξενεμένη τὸ σύντροφό της. Συμβαίνει τίποτα κακό;

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει:

— ‘Άλλοιμονοι!... Συμβαι-

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΖΟΥ

νει τὸ χειρότερο ἀπ’ δσα κακὰ μπορούσαν νὰ μοῦ συμβοῦν...

· · · · · · · · · · · · ·
‘Άλλα κολύτερα νά πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τή σειρά

τους :

Είναι ήμέρα πιά όταν δύναται να πημένος μας Ταρζάν γυρίζει στή σπηλιό του. Φαίνεται μελαγχολικός, θλιμμένος και κακόκεφος...

Η Τζέιν, ο Μπέιμπου και η Χουχού, τὸν υποδέχονται άνήσυχοι :

— 'Επι τέλους! Πάλι καλά που θυμήθηκες νὰ ξαναγυρίσσεις στή σπηλιά μας! μουρμουρίζει ή Αρχόντισσα τῆς Σούγκλας.

— "Ολη τη νύχτα γύριζες κι' έψαχνα γιά σένα, Πατέρα, συμπληρώνει διά Μπέιμπου.

Η κοντόχοντρη πυγμαία έχει άγανακτήσει :

— "Αχ, καλέ 'Αφέντη μου, τού κάνει. Καλέ πού γυρνούσες δλη τή ιύδη! 'Από τὸ πρωΐ πού ξυπνήσαμε, μάτι δὲν έχουμε κλείσει!

Ο λευκός γιγαντας κάθεται κατάκοπος σὲ μιά πέτρα τῆς σπηλιᾶς.

Καὶ δπως εἰδαμε παραπάνω, άνυπόμονη νὰ μάθη ή Τζέιν, τὸν ρωτάει :

— Πέσο μου Ταρζάν; Συμείνει τίποτα κακό;

Έκεινος άναστενάζοντας, τῆς έξηγει :

— 'Ο Γκαούρ κι' έγω δὲν είμιστε πιές φίλοι! (*). Ισως πητὲ πιά νὰ μήν ξανασυνανθηθοῦμε στή ζωή!...

Η πανέμορφη ξανθειά 'Αγγλίδα μαρμαρώνει:

— Πώς; Μάλλωσες λοιπόν μὲ τὸν Γκαούρ; Γιατί; Ποιός

(*) Διάθασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 61.

έσταιξε δπ' τοὺς δυό σας;

— 'Ο Ταρζάν κατεβάζει τὸ κεφάλι του :

— 'Εγώ!... Μονάχος έγινατείσα... Τοῦ φέρθηκα πολὺ δάχημα, Τὸν πρόσθαλα έχασμα!

— Πῶς;

— Περιφρόνησα τὸ ιερὸ ἔλληνικό αἷμα του!... Αὐτὸ πού μέχρι χθὲς τὴ νύχτα κυλούσε στὶς φλέβες μου!...

— Καὶ τώρα δὲν κυλάει πιά; ρωτάει δπορῶντας ή Τζέιν.

— "Οχι! τῆς ἀποκρίνεται. Εσχισα τὴ φλέβα μου! Τὸ σφησα νὰ χυθῇ!...

— Καὶ ζῆς ἀκόμα;

— Ναι... Γιατί ὁ Γκαούρ χτύπησε ἀμέσως ζνα λιοντάρι Καὶ μὲ τὸ αἷμα του ξαναγέμισε τὶς ἀδειες φλέβες μου!*

Η λεπτεπλεπτη Χουχού κυττάζει τώρα μὲ τρόμο τὸν Ταρζάν:

— Καλέ λιονταρίσιο αἷμα έχεις, 'Αφέντη μου! Καλά καὶ μοῦ τόπες! "Αμα σὲ γλέπω πεινασμένο νὰ φυλάγωμαι! Μὲ συγχωρεῖτε κιολας!

Ο Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γνέφει χαρακτηριστικά στὸ γιό του.

Ο Μπέιμπου καταλαβαίνει ἀμέσως. Καὶ δρπάζοντας τὴν

(*) 'Ο Ταρζάν δὲν ξέρει πῶς κι' αὐτή τὴ φορά τὸ αἷμα πού κυλάει στὶς φλέβες του είναι τοῦ μελαφου γίγαντα. Είναι αἷμα 'Ελληνικό! (Διάθασε τὸ προηγούμενο τεῦχος).

Αμέτρητοι σκελετάνθρωποι περικυλώνουν τὸν Ταρξάν καὶ τὴ Χουχεύ. Ἀρχίζουν νὰ χορεύουν καὶ νὰ στριγγλίζουν, σὰν τρελοί, γύρω τους. Κάπου έκει κοντά στὴ μεγεμένη Πηγή.

κοντόχοντρη «γόησσα» ἀπὸ τὸ ξεκαρδιστικὸ τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς, τὴ σέρνει στὸ δνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. «Υστερο μὲ μιὰ γερή κλωτσιά στά πισινά τὴ στέλνει κουτρουβαλῶντας πέρα...

Τὸ «Μαύρο τριαγτάφυλλο» τῆς Ζούγκλας, γίνεται.... «κόκκινο» ἀπὸ τὸ θυμό του:

— 'Α, νὰ χαθῆς βλάξ! τοῦ φωνάζει. Γιατί, σὲ περικαλῶ γύλικα μου; "Έχω ἄδικο δηλαδής νὰ φοβάμε; 'Αφοῦ τυγχάνω τρυφεροειδές πλάσμα! Αστείο τόχεις νὰ μὲ μασσή-

σῃ δ... λιονταράνθρωπος ὁ μπαμπάς σου;

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς δὲ Ταρξάν συνεχίζει. 'Η Τζέιν τὸν ἀκούει καταπληκτή:

— Μὲ τὸν τρόπο ποὺ φέρθη κα ἔκανα καὶ τὸν Γκαούρ νὰ μοῦ μιλήσῃ ὀσχῆμα!... "Ετοι γίνηκα ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ μιλησα χειρότερα: Τοῦ εἰ πα νὰ φύγη. Νὰ ξεκουμπιστῇ ἀπ' τὴν περιοχή μου!...

'Η 'Αργόντιοσα τῆς Ζούγκλας ρωτάει ἀνήσυχη:

— Κ' ἔφυγε;

— Ναί... Παράποε τὸ πε

ρήφανο πέτρινο θουνό του... Ήρε μαζί την Ταπαμπού... Πέρασαν τη νύχτα τὸ μεγάλο ποτάμι... Και θυγῆκαν στήν Πέρα Ζούγκλα!

“Η Τζέιν φυσσάει καὶ ξεφυσ σάει ἀπὸ τῆς στενοχώριας της;

-- “Οχι, Ταρζάν! Δὲν φέρθηκες καθόλου καλά! Ο Γκα οὐρ είναι τίμιο καὶ φιλότιμο παλικάρι! Και σὲ ἀγαποῦσε σάν... πατέρα του!

“Ο λευκός γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια. Καὶ τῇ διορθώνει:

— Σάν αδελφό του, θέλεις νὰ πῆς!...

— Καὶ δὲν πῆγες νὰ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμη; τὸν ρωτάει ἡ συντρόφισσά του.

— Ναι! τῆς ἀποκρίνεται. Γύρισα πίσω καὶ ἔτρεξα στὸ Μεγάλο Ποτάμι... Ήταν ἀργά πιά... Δὲν τοὺς πρόλαβε... Εἶχαν περάσει κιόλας ἀπέναντι... “Ακουσα δύως τὸν Γκασούρ νὰ φωνάζῃ τὸν Ποκοπίκο. Τοῦ φώναξα τότε καὶ ἐγώ... Μὰ καμιμάτ ἀπόκρισι δὲν πῆρα. Τὸ μελαψό παλικάρι δὲν θέλει φαίνεται νὰ μὲ συχωρέσῃ. Δὲν καταδέχεται νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά μας...

Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν θγάζει λέξι πιά. “Ο μως τὰ γαλαζοπράσινα γατίσια μάτια τῆς σκοτεινιάζουν παράξενα.

“Ο Μπέιμπι είναι ἔτοιμος νὰ κλάψῃ:

— Πῶς είναι ἡ Πέρα Ζούγκλα Πατέρα; Ποτὲ δὲν μούχεις μαλήσει γι' αὐτήν...

“Ο Ταρζάν κουνάει μὲ θλί-

ψι τὸ κεφάλι του:

— Είναι μιὰ παράξενη καὶ πολὺ σύρια χώρα, παιδί μου! Δαιμονες στοιχειὰ καὶ τέρατα τὴν κατοικοῦνε... Ἀλλοί μονον σ' ἑκεῖνον ποὺ θά τολμήσῃ νὰ τὰ θάλη μαζί τους; Μάυρος χάρος τὸν περιμένει! Ό Μπέιμπι πετιέται δρός καὶ ἀνήσυχος:

— Τότε πρέπει νὰ φύγουμε πατέρα! Νά περάσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ Μεγάλο Ποτάμι. Νά βροῦμε καὶ νὰ βοηθήσουμε τὸν Γκασούρ!... Δὲν είναι σω στὸ νὰ τὸν ἀφήσουμε μονάχο... Αὐτὸς πάντοτε μᾶς βοηθοῦσε! Ἀμέτρητες φορές κιν δύνεψε τὴ ζωὴ του γιά νὰ μᾶς σώσῃ!...

“Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει:

— Ναι, παιδί μου!... Παλὺ θέλω καὶ ἐγώ νὰ τὸν βοηθήσω! Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα...

— Γιατί, πατέρα;

— Στὴν Πέρα Ζούγκλα εχω μεγάλους καὶ τρομερούς ἔχθρους! Μόλις μὲ δοῦν ἔκει θά μὲ ἀναγνωρίσουν. Καὶ θὰ χυθοῦν νὰ μὲ σπαράξουν! Θὰ ἥταν σωσῆτη τρέλλα νὰ τὰ θάλη μαζί τους μονάχοι μου!

“Ο καλόκαρδος διάδοχος τῆς Ζούγκλας κατσουφιάζει:

— Τί νὰ σοῦ πῶ, πατέρα... Εσὺ πούσσαι μεγάλος, σκέψου τί θὰ κάνης... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω ἐγώ είναι πώς πρέπει νὰ βοηθήσουμε τὸν Γκασούρ. Νά τὸν οώσουμε, ὅν κινδυνεύῃ!.

Η Τζέιν τοὺς παρακολουθεῖ καθισμένη κάπου ἀπόμερα στὴ σπηλιά. Τὰ γατίσια

μάτια της έχουν τώρα, δικό
μα πιό πολύ σκοτεινιάσει...

"Ουως κρατάει σφιγμένα τά
χελιά της. Μένει όμιλητη και
θαθειά συλλογισμένη.

"Ο Ταρζάν αύτε κάν προσέ-
χει τήν παράξενη αύτή στάσι
της. 'Αφήνει τὸ γιό του και
προχωρώντας ἀργά θυγαῖνει
ἀπό τη σπηλιά. Παίρνει στήν
τύχη ένα μονοπάτι.. Θέλει νά
μείνη γιατί λίγο μονάχος. Νά
ξανασάνη. Νά συλλογιστή...

Κάπου έκει κοντά θρίσκε-
ται σωριασμένο κάτω τὸ κου
φόρι ἐνός θεάρατου γέρικου
δέντρου. Τρομακτικός κεραυ-
νός τὸ έχει, πρίν ἀπό χρόνια,
σκοτώσει..

"Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας κάθεται στὸν χοντρό¹
κουφαλασμένο κορμό του. Τὰ
μεγάλα γολάκια μάτια του
είναι θολά. Κάπιο δάκρυ
λαμπτίζει στὸ θλέφαρό του:

— "Άλλοιμονο! ψιθυρίζει.
Χώρις τὸν Γκαούρ και τὴν Τα-
ταμπού, ή Ζούγκλα θά χάση
τὴν όμορφιά και τὴ ζωή της!.
Θά μοιάζῃ μ' αὐτὸν τὸ νεκρό²
δέντρο!

Μά νά: Δὲν έχει προθέσει
νά τελειώῃ τὸ παραμιλήτο
του, διαν ἀκούν ξαφνικά μιά
γλυκειά φωνούλα:

— Καλέ πολὺ στὴ ρομάν-
τζα τόχεις ρίξει. 'Αφέντη μου.
Μέ συγχωρέντε κιόλας!...

Κι' ή Χουχού, πλησιάζοντας,
κάθεται πλάι του στὸν κορμό³
τοῦ πεσμένου δέντρου. Τὸν
κυττάζει στὸ πρόσωπο και ζε-
καρδίζεται στά γέλια:

— Χί, χί, χί!... Χί, χί, χί!..
Καλέ κλαίς. 'Αφεντούλη μου:

Χί, χί, χί!... Ντοπή σου κα-
λέ, και μέ ξανασυγχωρεῖτε
κιόλας!

Νευριασμένος δ Ταρζάν ἀ-
πλώνει τὴν χερούκλα του γιά
νά τὴν ἀρπάξῃ. Γιά νά τὴν
πετάξῃ μακριά...

"Ουως συγκρατιέται. Γιατὶ⁴
τὴν ίδια στιγμὴ ἀκούει τὴ με
λιστάλακτη πουγμαία γιά τοῦ
λέη:

— 'Εγώ καλέ κρυφάκουγα
στὴ σπηλιά πού μιλούσες μὲ
τὸν Μπέιμπι. Ξέρω ποιός λό-
γος σὲ κάνει νά φοβάσσαι νά
μεταβῆς ἐπὶ τῆς Πέρα Σουγ-
κλός!... Πλήν διως μὴ φο-
βοῦ! 'Η κυρά Χούλχα μπορεῖ
νά στ κάνη ἀγνώριστο!..

'Ο λευκός γίγαντας τὴν κυ-
τάζει χαμένα:

— Τί θέλεις νά πης;
'Η Χουχού τοῦ έξηγει μὲ με
γάλο ενδιαφέρον:

— Μονάχ'⁵ αὐτὴ έχει στὴ
σπηλιά της τὸ θαυματουργές
«ἄρσαποθότανο!» "Αν λουστῆς
δλάκερος μὲ τὸ ζουμί του, τὸ
σαπτρο κορμί σου θά γίνη κα-
τάκιαρο! Θά είσαι μούρλια
καλέ. Σωστὸ δραπάκι!

»Υστερίς θ' ἄλλαξης και
λιγούλακι τὴ φωνή σου και
θά γίνης ἀγνώριστος! Θά μπο
ρής νά μεταβῆς ἐπὶ τῆς πέρα
Σουγκλός και νά αεριστᾶς ὅ-
νευ σύδόλως κίνδυνο!... Κα
νένας δχτρός σου δὲν θά φαν-
τασθῇ ποτὲς πώς αὐτός δ φ-
ράπαρος τυγχάνεις τοῦ λόγου
σου. Μέ συγχωρεῖτε κιόλας!
Χί, χί, χί!...

ο Ταρζάν συγκινεῖται:

— Εύχαριστῶ, Χουχού! Θά
κάνω ἀμέσως δπως μοῦ λέες.

Ποτὲ δὲν θάξεις τὸ ἐνδιαφέρον σου γιὰ μένα!

“Η «Μαύρη γόησσα» παραξενεύεται:

— Καλέ, ποιὸ ἐνδιαφέρον μου δί' ἔσει;! Καρφάκι καλέ, δὲν μου καίγεται διὰ τοῦ λόγου σου. Καμμιά ὑποχρησίας νὰ μὴν τῷχης, Ἀφέντη μου! Ἔγώ καλέ περὶ διὰ σὸν ἐνδιαφέρομαι. Νὰ πᾶς δηλαδής, στὴν Περαξούγκλα γιὰ νὰ θρῆς τὸν «Ἀντρακλά» μου! Τὸ Ποκοπίκαρό μου, καλέ. Νὰ μου τὸν προσοκομίσης σῶν καὶ... ἐθλασθῇ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

“Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, πετιέται δρθός. Καὶ μὲ γρήγορο τώρα θῆμα ξαναγυρίζει στὴ σπηλιά του. Η Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ.

“Η Τζέιν κι δ Ἀπέιμπυ κάθονται δάπ' ἔξω. Τὰ μάτια τους είναι θουρκωμένα.

“Ο Ταρζάν τοὺς ἔξηγει:

— Φεύγω ἀμέσως γιὰ τὴ γιάτρισσα Χούλχα, θά τῆς ζητήσω νὰ μὲ μεταμορφώσῃ σὲ ἀράπη. “Ἐτοι, ἀγνώριστος θά περάσω τὸ ποτάμι καὶ θά φθάσω στὴν Πέρα Ζούγκλα. Θά φάξω νὰ θρῶ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού. Θά κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ τοὺς γυρίσω πίσω!

— Καὶ τὸν Ποκοπίκο μαζί! ουμπληρώνει ἡ πυγμαία.

“Η ξανθειά Ἀρχόντισσα καὶ δ Ἀπέιμπυ ζητάνε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— “Οχι! Η Πέρα Ζούγκλα είναι πολὺ ἀγρια κ' ἐπικίνδυνη! τοὺς λέει. Καλύτερα νὰ μείνετ’ ἔδω. Εγώ, μέχρι τὸ

θράδυ, θᾶχω γυρίση...

“Η Τζέιν ἐπιμένει:

— “Αφησέ με Ταρζάν! Ο Γκαούρ πολλές φορές μοῦχει σώσει τὴ ζωή! Πρέπει νὰ τὸν θοηθήσω κι' ἔγώ τώρα! Ακόμα καὶ προχθές μια πεινασμένη τίγρη χύθηκε νὰ μὲ σπαράξῃ. “Ομως τὸ μελαψὸ παλικάρι πάλεψε ὑπεράνθρωπα μαζί της. Κινδύνεψε τὴ ζωή του γιὰ νὰ μὲ σώσῃ!... Όρκιστηκα νὰ δεπληρώσω τὸ καλό πού μούκανε. Μή μ' ἐμποδίζης λοιπόν. “Αφησε τὸν δεῖξω πώς κι' ἔγώ έχω καρδιά. Πώς δὲν είμαι ἀχάριστη!...

“Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει ίκανοποιημένος :

— “Ἐτοι σὲ θέλω, Τζέιν! Νοιώθω πολὺ περήφανος τώρα γιὰ σένα! “Ομως μὴν ἐπιμένης. Θά πάω μονάχος μου!

Κι' ἀμέσως ξεκινάει. Παίρνει θιαστικός τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιά τῆς γρηᾶς Χούλχας.

“Η Χουχού μένει γιὰ λίγες στιγμές συλλογισμένη. Τέλος, παίρνει τὴν ἀπόφασι :

— Καλέ, θὰ τρέξω κι' ἔγώ μαζί του! Πρέπει νὰ σώσω αὐτοπροσώπως τὸν ἄντρακλά μου!... Η γιάτρισσα δὲν έχει μονάχα τ' ἀρσαποθέτανο. Εχει καὶ τὸ λευκοβότανο! Θὰ γίνω κι' ἔγώ μούρλια, πανάθεμά με! Κάτασπρη ώς... χιονάστο γιασούρτι! Ανάτερη κι' ἀπὸ λόγου σου, κυρά-Μαντάμπα μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

Καὶ η «Μαύρη γόησσα» τὸ θάξει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ

"Ολοι οι μαύροι καννίβαλοι γονατίζουν τώρα μπροστά στὸν ἀτρόμητο Ικαὶ πανταδύναμο Γκασούρ. Τὸν προσκυνῶντας ἀπὸ τὸ φόβο τους!

φθάση τὸν Ἀφέντη τῆς, ἐφωνίζοντας μὲν ἐνθουσιασμό:

— Καλέ θὰ ἔτερελλαθῆ τὸ Ποκοπικάκι μου δταν μὲ δῆ μπροστά του σάν.., «δσπρη πέτρα ἑξασπρη κι' ἀπ' τὸν ήλιο ἑξασπρότερη! Χι, χι, χι!...

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ!

Καιρός είναι τώρα, μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας, νὰ πετάξουμε στὴν Πέρα Ζούγκλα...

Ο φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο — δπως θυμόδσαστε

— ἔσωσε, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τοὺς δυὸ μελαψοὺς συντρόφους (*).

Ο Γκασούρ καὶ ἡ Ταταμπού μόλις πέρασσαν τὸ Μεγάλο Ποτάμι κι ἔφθασσαν στὴν Πέρα Ζούγκλα, δέχτηκαν μιὰ τρομακτικὴ ἐπίθεσι ἀπὸ τοὺς ὄγριους θιαγενεῖς.

Ἐτοι, καὶ γιὰ νὰ σωθοῦν, σκαρφαλώνουν στὴν κορφὴ κάποιου θεόρατου δέντρου.

(*) Διάθασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 61.

"Ομως οι κανίθαλοι άνάθουν φωτιά νά τδ κάψουν. Και μαζί μ' αύτό και τούς δυδ ξένους πού πάτησαν τή χώρα τους..."

Οι φλόγες γρήγορα φουντώνουν. Άγκαλιάζουν πρώτα τά χαμηλά κλαδιά. "Υστερα σκαρφαλώνουν λαίμαργα πρός τήν κερφή..."

"Ο... Ελληνας γίγαντας και ή πανώρια συντρόφισάς του βλέπουν πάς από στιγμή σε στιγμή θά καούν ζωντανοί!... Και παίρνουν τήν τραγική απόφασιν νά πηδήσουν κάτω από τδ θεόρατο ύψος πού βρίσκονται.

"Ομως νά: Ξαφνικά παρουσιάζεται δ. Ποκοπίκο. Βρίσκεται μέσα στό τεράστιο φολιδωτό τομάρι τού φοβερού Τέρατος!... Μέ αύτό είχε διασχίσει τό μεγάλο ποτάμι κι έφθασε στήν άντικρυνή όχθη!

Οι κανίθαλοι τρομάζουν αφάνταστα μόλις τδ άντικρύζουν. Και παρατάντας τή φωτιά και τά θύματά τους τρέχουν πανικόδελητοι νά σωθούν!...

Μά τήν ίδια στιγμή και δ μισοκαμμένος κορμός τού δέν τρου σπάζει. Και τδ δέντρο δλόκληρο γέρνει και σωριάζεται πρός τδ μέρος τού ποταμού...

"Ετσι, δ Γκασούρ και ή Ταταμπού πέφτουν στάς νερά, χωρις νά πάθουν τίποτα!..."

Τώρα δμως πρέπει νά προχωρήσουν στό έσωτερικό τής άγριας αύτής χώρας. Νά φρούνε τδ σίγουρο μέρος πού

θά στήσουν τδ λημέρι τους. Πιού θά ταμπουρωθούνε...

Μά πως νά προχωρήσουν; Αφού λίγο πιό πέρα, οι φυλές τών κανίθαλων παραμονεύουν. Θά τούς έπιτεθούν πάλι. Κι αύτή τή φορά δέν θά ξαναγίνη θαύμα γιά νά σωθούνε.

"Ο τετραπέρατος νάνος αναστενάζει φύγερωχα:

— Έγώ πέλι θά σᾶς σώσω, φουκαράδες! Τί νά γίνη!... Αφού τυχάνω «προσάτης τών κουτών και σδυνάτων» πρέπει νά κάνω τό καθήκον μου!

Και μέ λίγα λόγια έξηγει στούς δυδ συντρόφους τδ σατανικό σχέδιο πουύ έχει, κιδλας, καταστρώσει στήν κεφάλας του...

"Υστερα, και χωρις χρονοτριβές, τό βάζουν άμεσως σ' ένεργεια:

"Η Ταταμπού και δ Ποκοπίκο κρύβονται γρήγορα στήν εύρυχωρη κούφια κοιλιά τού τρομακτικού ψεύτικου θεριού. Και μπουσουλῶντας κάνουν τό τέρας νά σέρνεται και νά προχωρή σάν ζωντανό!..."

Μέσα από τήν κοιλιά του, δ νάνος και ή μελαψή Κόρη ξεφωνίζουν σπαρακτικά:

— Βοήθειααααα!... Σώστε μας! Τό θεριό μάς έχαψεε!

Και δλο προχωρούν. Και δλο φωνάζουν!...

"Ο Γκασούρ δέν τούς άκολουθει άμεσως. Μένει γιά λίγο πίσω. Σπάζει ένα χοντρό χαμηλό κλαδί κάποιου αιωνόθιου δέντρου! Τό κάνει τρομερό ρόπαλο.

Τώρα παίρνει κι' αύτδς τὴν κατεύθυνσι τοῦ θεριοῦ. Προχωρεῖ δμως ἀργά. Φροντίζει νὰ μή φαίνεται. Πότε κρύβεται πίσω ἀπὸ μεγάλους θάμνους. Πότε πίσω ἀπὸ χοντρούς κορμιούς, ή πυκνά χαμόκλαδα!

Ο ούρανός, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναστολῆς ἔχει ἀρχίσει νὰ ροδίζῃ. Σὲ λίγο θά ξημερώσῃ...

Τὸ φεύτικο τέρας συνεχίζει τὴν πορεία του. Μέσ' ἀπὸ τὴν κοιλιά του ἀκούγονται τὰ ἴδια πάντοτε σπαρακτικά ξεφωνητά...

Ο μελαψός γίγαντας, μὲ τὸ τρομερὸ ρόπαλο στὸ δεξὶ του χέρι, τὸ παρακολουθεῖ ἀθέατος!...

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ἀμέτρητοι μαῦροι καννίσιλοι παρουσιάζονται. Ξαναγυρίζουν ἐνισχυμένοι γιὰ νὰ κτυπήσουν τοὺς δυὸ μελαψούς ξένους. Νὰ σπαράξουν καὶ τὸ φοβερὸ φοιδιωτὸ τέρας ποὺ τόσο τοὺς εἶχε τρομάξει.

Ἐτοι, μὲ τὰ ἔχαλένια κοντάρια καὶ τὰ πρωτόγονα πέτρινα τσεκούρια τους, χύνονται πάνω του. Αρχίζουν νὰ τὸ κτυπάνε μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ομως γρήγορα σταματᾶνε. Ἀπὸ τὶς τεράστιες ἀνοικτὲς παλάμες τοῦ τέρατος ἀκούγονται σπαρακτικές φωνές:

— Βοήθειασσα!.., Σῶστε μασσασ! Τὸ θεριό μᾶς ἔχαψεεε...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι τρομά-

ζουν τώρα περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτη φορά. Πετάνε ὀμέσως τὰ κοντάρια καὶ τὰ τσεκούρια τους. Καὶ οὐρλιάζοντας σὰν τρελλοί, σκαρφαλώνουν στὰ γύρω δέντρα γιὰ νὰ σωθοῦνε.

Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ κλαδιά τῶν θεόρατων δέντρων ἔχουν μαυρίσει. Καὶ γέροντες ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀμέτρητων ἀραπάδων ποὺ ζήτησαν καταφύγιο καὶ σωτηρία σ' αὐτά! Κανένας ἀπὸ τοὺς κανιθαλούς δὲν ἔχει ἀπομείνει κάτω...

Ολοὶ σκύθουν ἀπὸ ψηλὰ τώρα. Καὶ κυττάζουν φοβησμένοι τὸ τέρας ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὸ στόμα του ἀνθρώπινες φωνές!

Τὸ σχέδιο τοῦ τετραπέρατου Ποκοπίκο πηγαίνει καλά... Τώρα είναι ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ δράσῃ δ Γκασύρ.

Καὶ νά: Ο μελαψός γίγαντας βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Τρέχει καὶ φθάνει γρήγορα κοντά στὸ φεύτικο Στοιχεῖο. Σηκώνει τὸ τρομερὸ ρόπαλο καὶ τὸ κτυπάει μὲ λύσσα καὶ μανία τὸ κεφάλι! Κάνει πώς θέλει, τάχα νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ο Ποκοπίκο μέσ' ἀπὸ τὴν κούφια κοιλιά του τὸν κοροϊδεύει. Σιγανοτραγουδάει φάλτους ἔνα φρέσκο στιχάκι του:

«Γειδ σου, Γκασύρ, ἀτρόμητε!

Γενναῖς στὰν κ' ἐμένα!

«Οπου σκοτώνεις τὰ θεριά κι ἄς είναι... σκοτωμέναι!»

Οι ξύριοι κανίθαλοι κυτάζουν, ψηλά δπό τά κλαδιά πού έχουν σκαρφαλώσει, μὲ μάτια γουρλωμένα! Θαυμάζουν τὸν ἀτρόμητο μελαψό γίγαντα! Αὐτὸν ποὺ τολμάει νά τὰ θάλη μονάχος μ' ἔνα τόσο τρομερό τέρας!

'Ο Γκαούρ παιζει καλά τὸ ρόλο του, έξακολουθῶντας νά κτυπάη μανιασμένος τὸ θεριό. 'Ενω ή Ταταμπού και δ νάνος μετακινοῦνται συνεχῶς μέσα στὴν κούφια κοιλιά του. Γιά νά φαίνεται πώς τὸ τέρας σπαράζει δπό φρικτούς πόνους!

"Όμως παρ' δλα τὰ φοθερά κτυπήματα μὲ τὸ ρόπαλο, τὸ ἀπαίσιο φολιδωτὸ Στοιχειό δὲν σκοτώνεται. Σπαρταράει μονάχα και χύνεται μανιασμένο, κάθε τόσο, νά σπαράξῃ τὸ ἀτρόμητο παλικάρι!

'Ο Γκαούρ τὸ κτυπάει πιὸ δυνατὰ ἀκόμα. Και δ Ποκοπίκο τὸν κοροϊδεύει δπό μέσα :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Βαρᾶς πολὺ σέρτικα! "Αν ἔτρωγα ἐγώ τέτοιες ροπαλιές στὸ κεφάλι, μπορούσα νά πάθω... πονοκέφαλο!

Και προσθέτει σιγά πάντοτε :

— Πρόσεχε μονάχα μή σού ξεφύγη καμμια και κτυπήσης κατὰ δῶ στὴν κοιλιά!... Θά θρῶ έξω, φουκαρά μου, και θά σε σφάξω σάν... ραπανάκι!...

'Ο μελαψός γίγαντας πετάει τώρα τὸ ρόπαλό του. Κά-

νει μιά θεαματική βουτιά στὸ δνοικτὸ στόμα τοῦ Τέρατος. Και ἀμέσως, μπουσουλῶντας, σθέλτος, έξαφανίζεται στὴν κοιλιά του!...

Οι ἀνθρώποι φάγοι, ψηλά δπό τὰ κλαδιά τῶν δέντρων, γουρλώνουν πιότερο τὰ μάτια τους. Παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὴν τρομακτική αὐτῆ σκηνήν.

Τὸ Τέρας σπαρταράει τώρα αφάνταστα!

Και νά : Δὲν περινάνε λιγες σιγμές και δ ἀτρόμητος μελαψός γίγαντας ξαναπαρουσιάζεται. Μαζί του σέρνει έξω και τὴν Ταταμπού!

'Αμέσως κάνει μιά δεύτερη βουτιά στὸ δνοικτὰ σαγύδια τοῦ θεριοῦ. Σέρνεται πάλι μέσα στὴν κοιλιά του. Βγάζει τώρα έξω και τὸν μικροσκοπικὸ Ποκοπίκο.

'Ο τρομερὸς νάνος ζήτω κραυγάζει :

— Ζήτω ἐγώ! Ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω τῆς ἀφεντιᾶς μου!

"Υστερα, σηκώνει τὰ μάτια του. Κυττάζει τοὺς ἀμέτρητους κανίθαλους που κρέμονται σὸν μαύροι καρποὶ δπό τὰ κλαδιά τῶν δέντρων. Και ξύνει μὲ ἀπορία τὴν κεφάλα του, μαυρμουρίζοντας :

— "Ηξερα πως ὑπάρχουνε βελανιδιές, καρπουζιές, μηλιές, καρυδιές!... Πρώτη θολά γλέπω πώς ὑπάρχουνε και ἀπαρτιές! Μπράσο! Πολὺ καρπὸ θά δώσουνε φέτος!

Και συνεχίζει, συλλογισμένος :

— Σίγουρα ἀπό κανά τέ-

τοιο δέντρο θά θυγῆκα κι' έγγω! "Ομως θά μὲ κόψανε... τούργαλο! Δέν πρόκανα νὰ μεγαλώσω.

Τὸ φεύτικο τέρας ἔχει ἀπομένει τώρα ἀκίνητο. Κανένας πιά δὲν θρίσκεται στὴν κοιλιὰ του γιὰ νὰ τὸ κινήσῃ.

"Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— "Η κουρσάρα μου σταμάτησε, ἀδερφέ μου! Τῆς σώθηκε ἡ μπενζίνα!

"Ο Γκαούρ ἀρτάζει γρήγορα πάλι τὸ φοβερὸ ρόπαλό του. Καὶ δίνει στὸ «θεριό» ζενα τελευταῖο τρομακτικὸ κτύ-

πημα στὸ κεφάλι! Κάνει τάχα πῶς τὸ σκότωσε!

"Η Ταταμπού καὶ διάνοις πέφτουν ὅμεσως κάτω στὸ χῶμα. Φιλάνε μ' εὔγνωμοσύνη τὰ πόδια τοῦ σωτῆρα τους. Καὶ τοῦ λένε δυνατὰ γιὰ ὑάκουσουν οἱ τρομοκρατημένοι ιθαγενεῖς :

— "Εσύ, δ Γκαούρ, είσαι τὸ πιὸ δυνατὸ θεριό τῆς Ζούγκλας! "Εσύ είσαι δι μεγάλος "Αρχοντάς μας!

"Ο Ποκοπίκο πετιέται γρήγορα δρόβις. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σιουριασμένη χατζάρα

"Ο μελεκός γίγαντας δὲν ἀρφή κει κανέναν ἀράπη νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σέρνει μονάχος τὸ Τέρας στὴ φωτιά. Καὶ οἱ λαίμαργες φλόγες ἀγκαλιάζουν τὸ κούφιο φολιδωτὸ τομάρι του!"

του. Και κυττάζει μὲ κέφι τοὺς ἀρσαπάδες :

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου! Σάν γινωμένα
δαμάσκηνα κρεμόσαστε!

*Αμέσως τοὺς διατάξει:

— Κάτω θλοι!.. Γκρεμο-
τσακιστήτε νὰ προσκυνήσετε
τὸν ἀτρόμυτο "Αρχοντά σας!
Μαζί μὲ τὴν ἀξιότιμον κυρά-
Λουκούμιω του!..."

»Γκρεμοτσακιστήτε ἐπίσιος
διὰ ν' ἀνασπαστήτε καὶ τὶς
ἀρωματώδεις ποδάρες μου!...
Καθότι τοῦ λόγου μου τυγ-
χάνω «Υπασπιστάρα» τοῦ
"Αρχων τῆς Πέρα Ζουγκλός!"

»Κάτω τὸ λοιπόν, ρεμπε-
σκέδεις! Γιατὶ ὃν ἀνέθω ἀνω-
θεν, θὰ πέφτουν κάτωθεν τὰ
κεφάλια σας σάν... χαλάζι!...
Όλε!

Οἱ τρομαγμένοι ἄγριοι ξε-
θαρρεύουν τώρα. Κατεύδαι-
νουν σάν πιθηκοὶ ἀπὸ τὰ δέν-
τρα. Γονατίζουν μπροστά
στὸν Γκασούρ, τὴν Ταταμπού
καὶ τὸν Ποκοπίκο. Ἀλαλά-
ζουν ἀπαίσια :

— Ο θεδς Κράουμπα νὰ
χαρίζῃ ζωὴ καὶ δύναμι στοὺς
μεγάλους "Αρχοντες τῆς Χώ-
ρας μας!"

Ο νάνος ἔνθουσιάζεται.
Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς
θγάλῃ λόγο. "Ετοι, σκαρφα-
λώνει σὲ μιὰ πέτρα, τεντώνει
τὸ κορμί του, παιρνει ὑφας,
ξέροθήχει δυὸς τρεῖς φορές κι'
ἀρχίζει :

— Πρασφιλές μου Λαέ! Εἰ-
μαι κάργα συγκεκινημένος
καὶ δακρύβρεκτος μέχρι τὰ
μπούνια!... Τό ὅποιον σᾶς
«μερσῶ» μάγκες καθότι εἶχα-

τε τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἀπεκηρύ-
ξετε ἀνθυποθεσίλεσσα σας!

»Ούσι, οὐσι! Ἡ ζωὴ μου
δλάκαιρος διῆλθε ἐν μέσῳ
φάπας, στράκας, κλωτσιδᾶς
κοι καρπαχιᾶς! Ἔληγ δύμας
τώρα ὅλα παρῆλθον πλέον!
Μόνον ἡ πεῖνα δέν παρῆλθεν
ἀκόμη! Φέρτε μου τὸ λοιπόν
νὰ σάω, γιατὶ σᾶς... έφαγα!

Ο Γκασούρ δηνησυχεῖ: Μπο-
ρεῖ οι κανινίθαλοι ν' ἀνακα-
λύψουν πώς τὸ φολιδωτὸ θε-
ριό δέν ήταν ζωντανό. *Οπό-
τε...

— Ανάφτε γρήγορα φωτιά!
τοὺς διατάξει. Θέλω νὰ κάψω
τὸ τέρας ποὺ σκότωσα!

»Ετοι καὶ γίνεται. Σὲ λίγο
οι μαῦροι θιαγενεῖς ἔχουν
φουντώσει μιὰ τεράστια φω-
τιά...

Ο μελαψός γίγαντας δέν
ἀφήνει κανέναν ἀράπη ν' ἀγ-
γίξῃ τὸ... σκοτωμένο θεριό.
Τὸ σέρνει μονόχος του πάνω
στ' ἀναμμένα κλαδιά. Καὶ οι
λαϊμαργες φλόγες γρήγορα
τὸ διγκαλιάζουνε!...

Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει
πένθιμα καθώς τὸ θλέπει νὰ
καίγεται :

— Κριμας τὴ λιμουζινάρα
μου! Κι' είχα ξεχάσει νὰ
τήν... ἀσφολίσω κατά πυρὸς
καὶ θαλάσσης!...

— Ο Γκασούρ εἶναι τώρα ὁ
παντοδύναμος "Αρχοντας τῆς
ἀπέραντης καὶ ἄγριας Πέρα
Ζουγκλᾶς! Καὶ η παγώρια
Ταταμπού, "Αρχόντισσα!...

»Οσο γιέ τὸν Ποκοπίκο...
Αλλά ὃς τὸν ἀφήσουμε καλύ-
τερα νὰ τὸ πῆ ὁ ίδιος:

— Τοῦ λόγου μου, Λαουτζίκε, τυγχάνω 'Ανθυπομεγαλειότατος, ἔκτελών χρέη «'Υπασπιστάρας»!...

Οἱ ἄγριοι κανίθαλοι φοράνε στούς τρεῖς "Αρχοντές τους πρωτόγονα στεμματα. 'Από μεγάλα πολύχρωμα φτερά.

"Ο νάνος σηκώνει περήφανα τώρα τὸ φτερωτὸ κεφάλι του :

— Σάν μαύρος κόκκορας τυγχάνω, ἀδερφέ μου! "Εται μούρχεται νά... λαλήσω!

Οἱ μαύροι θιαγενεῖς φέρνουν τώρα, ἀλαλάζοντας πανηγυρικά, τὸν Γκαούρ καὶ τοὺς συντρόφους του στὴν «'Ιερὴ Σπηλιά! Αὐτὸ δὲ εἰναι τὸ παλάτι τοῦ "Αρχοντα τῆς Πέρα Ζούγκλας!

"Η σπηλιὰ αὐτὴ βρίσκεται στοὺς πρόποδες ἐνὸς μικροῦ καταπράσινου λόφου. Εἶναι γεμάτος ἀπὸ πολύχρωμα καὶ μυρωμένα ἀγριολούδουδα!...

"Αμέτρητα πουλιά κελατηδᾶνε χαρούμενα πάνω σὲ δέντρα μὲ γλυκόχυμους καρπούς. Πηγές μὲ κρουσταλλένια νερά κελαρίζουν ἐδῶ κι' ἔκει.

'Ο νάνος ἀπογοητεύεται :

— 'Αδερφέ μου, κάηκα!... Πάλι στὸ ρωμαντελίκι καὶ στή... θιταμίνα θὰ τὸ ρίξουμε! "Α, δλα κι' δλα! Αὐτὴ τῇ θολὰ δὲν ἔχω καμμιδ δρεξὶ νά ξελιγωθῶ στὸ φρούτο!

"Η πανώρια Ταταμπού χαμογελάει:

— Καὶ θὰ φύγης, Ποκοπίκο;

— "Οχι! τῆς ἀποκρίνεται. Μὰ θὰ πάω νά γραφτῶ στὸ

συσσίτιο τῶν.. 'Ανθρωποφάγων! "Απ' τὴν ίδια καζάνα θὰ περιδρομίζουμε! 'Αμάν πιά! Νά λυγδώσῃ καὶ τ' ἀντεράκι μου!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δ 'Αρχηγὸς τῶν κανίθαλων σκύβει σεβασμὸ μπροστά στὸν Γκαούρ. Τὸν ρωτάει μὲ τὸν δικό του τρόπο :

— "Η κοιλιά σου, "Αρχοντά μου θὰ είναι ἀδεια! Μὲ τὶ θέλεις νά τὴ γεμίσης;

Ο μελαψός γίγαντας μουριέται :

— "Έγώ κι' ἡ συντρόφισσά μου τρώμε μονάχα φρούτα καὶ καρπούς...

Ο ἄγριος Φύλαρχος γυρίζει τώρα στὸ νάνο:

— "Εσύ; Τὶ θέλεις νά σου φέρουμε;

Ο Ποκοπίκο, διατάξει μὲ τουτέ :

— 'Αράπη στιφάδο!

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ!

"Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στὴν Ιστορία μας...

"Οπως θυμόσαστε, ἀφήσαμε τὸν Ταρζάν νά φεύγη θιασικός ἀπὸ τὴ σπηλιὰ του. Νὰ πάιρν τὸ μυονάτι ποὺ θὰ τὸν βγάλη στὸ ἄντρο τῆς θαυματουργῆς γιάτρισσας Χαύλχας..

"Η Χουχού ξεκινάει πίσω του. Καὶ γρήγορα καταφέρνει νά τὸν φέάσῃ :

— 'Αφέντη μου θέλω νάρθω κι' ἔγώ στὴν Πέρα Ζούγκλα! Καλέ πρέπει νά σώσω τὸ Ποκοπικάκι μου. Εἶναι κρίμα νά χαθῇ δινύπαντρο τὸ καφερό. Μὲ συγχωρείτε κιδλας!

Νευριασμένος, καθώς είναι, δ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴ διώχνει :

— Γκρεμοτσακίσου διάδητη ! Γύρισε πίσω στήν Κυρά σου !

'Η τσουλουφωτή πυγμαία θυμιώνει :

— Μωρ' τί μάτι λέει ! 'Εγώ θά πάω και θά σκάσης !

"Ο Ταρζάν κάνει νά σηκώσῃ τὸ πόδι του. "Όμως στὸ μεταξύ, ἡ Χουχού — πού ξέρει ποιά λωχτάρα περιμένει τὰ πισινά τῆς — τόχει θάλει στὰ πόδια...

Στήν αρχή — γιὰ νά δεγελάσῃ τὸν 'Αφέντη τῆς — παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά του. Μά μόλις ξεμακραίνει λίγο, σταματάει. Παίρνει άλλο μονοπάτι. Καὶ συνεχίζει νά τρέχῃ δοσ πιὸ γρήγορα μπορεῖ. Βιάζεται νά φθάση, πρώτη αὐτή, στὴ σηπλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας.

"Ο λευκὸς γίγαντας συνεχίζει τώρα μονάχος τὸ δρόμο του. Φαντάζεται πώς ἡ «ανάδητη» πυγμαία θά ξαναγυρίσῃ στὴ σηπλιά τους...

.. "Όμως ἀλλοίμονο ! "Ο Ταρζάν είναι γραφτό του νά περάσῃ σήμερα τραγικές στιγμές !

Ξαφνικά, στηλώνει κάπου τὰ μάτια του. Σταματάει άνησυχος ! Κάτι πυκνά χαμόκλαδα, δάντικρυ του, δάνασσεύουν.

Καὶ νά : "Ενας γιγαντόσωμος καὶ τρομακτικός στήν δψι ἀράτης ζεπετάγεται πίσω απ' αὐτά. Είναι δ φοβερός καὶ τρομερός φύλαρχος Για-

χάμπα !

"Ο μαύρος γίγαντας καγκάζει σφιγγοντας τὴ λαβῆ τοῦ μαχαιριοῦ του:

— Χό, χό, χό !... 'Επὶ τέλους, Ταρζάν ! "Εφτασε ἡ δρόμα ποὺ θά σου ἀρπάξω τὴν ψωχὴ καὶ τὸ θρόνο ! Τώρα είσαι μονάχος πιά !... 'Ο Γκαούρ, δ προστάτης σου, θρισκεταὶ μακρυά. Δὲν θά μπορέσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ νά σὲ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου !... 'Εγώ θά γίνω τώρα δ παντοδύναμος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ! Καὶ θά στήσω τὸ θρόνο μου πάνω στὴν κορφὴ τοῦ θερόφατου πέτρινου βουνοῦ.

"Εμπρός λοιπόν, ψευτοπαλικαρά μου ! Κάνε τὴν προσευχὴ σου στὸ Θεό Κράουμπα. Ετοιμάσου νά πεθάνης ! 'Ο Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ περιφρόδησι :

— Σὲ λυπάμαι, δειλὲ καὶ τιποτένιε δλτρα !... "Όμως ἀφού ζητᾶς τὸ θάνατο ἀπ' τὰ χέρια μου, θὰ στὸ κάνω τὸ χατῆρι !

Καὶ συνεχίζει :

— "Εγώ, σνανδρε, είμαι δ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καὶ στὶς φλέβες μου τώρα δὲν κυλάει αἷμα δινθρωπινό. Μά αἷμα λιανταρίσιο !... "Έχω, λοιπόν, τὴ δύναμι μά προστατέψω μονάχος τὴ ζωὴ μου καὶ τὸ θρόνο ! 'Ο Γκαούρ δὲν ήταν προστάτης μου. "Ηταν ἀδελφός μου !

»Κι' δοσ γιὰ τὸ πέτρινο βουνό, μάθε τὸ μιὰ γιὰ πάντας : "Ηταν, είναι καὶ θά μείνη ἐλληνικό ! "Άλλοιμονο σ' ἔκεινον ποὺ θὰ τολμήσῃ νά

πιετήση τὰ περήφανα θράχια του! Πολὺ ἀκριθά θά πληρώσῃ την τρέλλα του αὐτή! "Υστερα, μὴ ξεχνᾶς σκύλε, πώς δ Γκαρσιό είναι" Έλληνας Καὶ οἱ "Ελληνες χωρίς ψωμί, χωρίς νερό καὶ χωρίς αὔρα αἴκομα, ζοῦνε!" Ομως χωρίς τιμή καὶ λευτεριά, δχι! Γιατί οι "Έλληνες..."

'Ο ἀπαίσιος κακούργος Γιαχάμπα δὲν περιμένει ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Σὰν μανιασμένο θεριδί χύνεται τώρα πάνω στὸν Ταρζάν. Ή λάμα τοῦ τεράστιου μαχαίριοῦ του διστράφεται στὸ φῶς τοῦ πρωΐνου ἥλιου!

Μά στις γαλάξιες φλέβες τοῦ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, δὲν τρέχει — δπως ξέρουμε, αλιμα λιονταρίσιο. Τρέχει κάτι καλύτερο: Αίμα ἔλληνικο!

"Ετοι, δέχεται, ἀκλόνητος σαν θράχος, τὴν ἐπίθεσι τοῦ τρομακτικοῦ ἀράπτη! Καὶ οἱ δυὸς γίγαντες, ο λευκός καὶ ὁ μαύρος, ἀρχίζουν νά κτυπιῶνται μανιασμένοι μὲ τὰ μαχαίρια τους..."

"Ωσπου τέλος, τὰ φονικὰ ὅπλα ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τους. Καὶ τὰ κορμιά τῶν ἀντιπάλων σμίγουν τώρα σ' ἔνα θανατερὸ ἀγκάλιασμα! Πεσμένοι κάτω στὸ παχύ γρασίδι, πασχίζουν νά σπαράξῃ δ ἔνας τὸν ἄλλον μὲ νύχια καὶ δόντια!

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ταρζάν καταφέρνει ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὶς παλάμες του τὸ λαιμὸ τοῦ κακούργου μαύρου. Μά καὶ ὁ Γιαχάμπα — ταυτόχρονα σχεδὸν — κατα-

φέρνει νά κάνη τὸ ίδιο. 'Αρπάζει κι' αὐτὸς στὶς χερούκλες του τὸ λαιμὸ τοῦ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας..."

Οι δυὸς γίγαντες τώρα σφίγγουν δ ἔνας τὸν ἄλλον, μὲ ἀφάνταστη δρμή. Καὶ ἀπὸ τὰ σφιγμένα λαρύγκια τους θυγάνουν θραχνά, τωιγμένα θογγητά. Ή ἀνάσα τους ἔχει κοπῆ. Τὰ πνευμόνια τους διφένε γι' ἀέρα! Οι γλώσσες τους ξεραίνονται. Τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπαίσια. Ή θοριά τους θαμπώνει. Τὸ μαύρο σκοτάδι τοῦ θανάτου ἔρχεται να τοὺς σκεπάσῃ!...

Τέλος, τὰ χέρια τους ἀρχίζουν νά τρέμουν. Σιγά—σιγά παραλύουν. Ξεσφίγγονται ὅσπου μένουν πιὰ ἐλεύθεροι, ὃ ἔνας ἀπὸ τὸν ἄλλον!...

Γιὰ λίγες στιγμές παίρνουν γρήγορες λαχταριστὲς ἀνάσες. Σά νὰ θέλουν να ρουφήσουν μὲ μιὰς δλο τὸν ἀέρα ποὺ τόση δρα στερήθηκαν!..

Μά γρήγορα συνέρχονται καὶ πετάγονται δρθοί!..

'Ο Γιαχάμπα ἔχει ξαναπάξει ἀπὸ κάτω τὸ φοθερὸ μαχαίρι του. Καὶ τὸ σηκώνει γιὰ νά σπαράξῃ τὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν!..

"Ομως δ "Αρχοντας, τῆς Ζούγκλας προφθαίνει κι' αὐτὴ τῇ φορά. Τινάζει μὲ λύσσα καὶ μανιά τὸ πόδι του. Δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτοιά στὴν κοιλιὰ τοῦ γιγαντιαίου ἀντιπάλου.

'Ο ἀπαίσιος Γιαχάμπα θγάζει ξνα σπαρακτικό, θογγητό καὶ ἀνατρέπεται. Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!

‘Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού και δ Ποκοπίκο κυττάζουν κατάπληκτοι τὸν πανώριον Ἀράπη ποὺ δὲν είναι άλλος ἀπὸ τὸν μεταμορφωμένο Ταρζάν. Καὶ τὴν κοντόχοντρη λευκή, ποὺ είναι ή Χουχού.

‘Ο Ταρζάν παίρνει βαθειάδανάσα. Μουγγρίζει όγρια :

— “Αμ’ τί νόμιζες, μαύρε ακύλε! Στις φλέβες μου τώρα τρέχει λιονταρίσιο αίμα! Κανένας πιάδη δὲν μπορεί νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου! Ούτε κι’ αὐτὸς δ Γκαούρ. ‘Ο παντοδύναμος κι’ ἀτρόμυτος “Ελληνας!

‘Αμέσως, σηκώνει ἀπὸ κάπω τὸ πεσμένο μαχαίρι του. Τὸ ξαναθάζει στὴ θήκη τῆς ζώνης. Καὶ γυρίζοντας, κάνει νὰ φύγη...

“Ομως δὲλλοίμονο! Τὰ βάσανά του δὲν έχουν τελειώσει ἀκόμα!...

Ξαφνικά, ἔνα ἀπαίσιο δαιμονισμένο σφύριγμα διητηχεῖ πρὸς τὸ μέρος ποὺ κοιτεῖται ἀναίσθητος δ μαύρος κακούργος.

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ “Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ἀνοίγουν διάπλατα. Τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζονται στὸ ξαναψέμενο πρόσωπό του :

Ἐνα τεράστιο μαυροπράσινο φίδι σέρνεται κάτω ἀπὸ

τά κοντινά χαμόκλαδα. Τά κόκκινα μάτια του σπιθίζουν σαν δναυμένα κάρβουνα!

Καὶ νάτο: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές καὶ φθάνει κοντά στὸ Γιαχάμπα. Κουλουριάζεται ἀργά στὸ κορμό του. Ἐτοιμάζει μὲ τέχνη τὸ θανατερό του ἀγκάλιασμα.

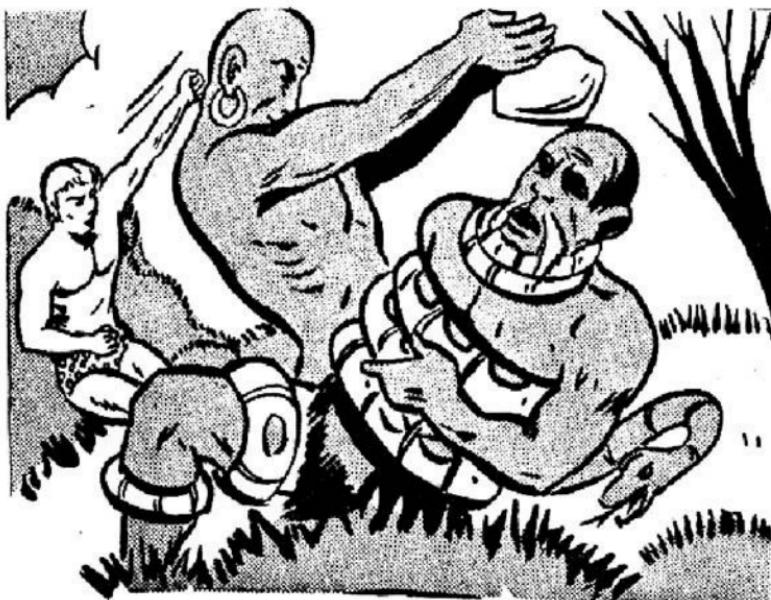
Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν λάμπουν παράξενα τώρα.

— Καλύτερα ἔτσι, μουρμουρίζει. Ὁ Θεός ἔστειλε τὸ φίδι γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὴ Ζούγκλα ἀπ' αὐτό τὸ θρωμερὸ σκούλι!

Καὶ συνεχίζει ἀργά τὸ δρόμο του. Τραβάει γιὰ τὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλης.

Ομως τί παράξενο! Καθώς προχωρεῖ νοιώθει τὸ ἔλληνικό σίμια νὰ φουρτουνιάζη μέσα στὶς φλέβες του. Τὰ ἀφρισμένα κύματά του νὰ τὸν κτυποῦν στὸ κεφάλι. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κακό καὶ πανδαιμόνιο, θαρρεῖ πῶς ξεχωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Γκαούρ. Σὰ νὰ τὸν ἄκούη νὰ τοῦ λέη:

— "Οχι, ἀδελφέ μου!... Μή φανῆς ανανδρος. Μή γίνης

"Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ προφθάσῃ. Ομως εἶναι ἀργά. Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα ἔχει πετάξει μὲ θανατερὴ θρυμὴ τὴν πέτρα του.

δολοφόνος τοῦ ἔχθροῦ σου!.. 'Ο Γιαχάμπα εἶναι ἀναισθητος! Ανήμπορος νὰ προστατέψῃ τὸν ἔκαυτό του!.. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφῆσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίδιοῦ. Γύρισε γρήγορα νὰ τὸν σώσῃ!.. Τί σημασία ἔχει δὲν εἶναι ἔχθρος σου! 'Οσοι κινδυνεύουν εἶναι φίλοι. Εἶναι ἀδέλφια μας!

'Ο Ταρζάν σταματάει. 'Η φανταστική φωνή τοῦ μελαψοῦ γίγαντα, ποὺ δὲν ήταν παρά ή φωνή τῆς συνειδήσεώς του, τὸν συνεφέρει. Τὸν κάνει νὰ νοιώσῃ τὸ φοβερό σφάλμα του!

Καὶ νά: Τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ μαυροπράσινου φίδιοῦ ἔχει ξαναφέρει στὶς αἰσθήσεις του τὸν Γιαχάμπα!.. 'Ο ἀπαίσιος μαύρος γίγαντας νοιώθει ἀμέσως τὴν τραγική θέσι ποὺ θρίσκεται. 'Αντικρύζει τὸ Χάρο νὰ φτερουγίζῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του!

Τὸ τεράστιο φίδιο δύο καὶ σφίγγει περισσότερο τὶς κουλοῦρες του. Καὶ ὁ ἄμοιρος Γιαχάμπα οὐρλιάζει ἀπὸ τοὺς ἀθάστατους πόνους! 'Απὸ τὴν φρίκη καὶ τὴν ἀπόγνωσι ποὺ δοκιμάζει τὶς στερνές αὐτές στιγμές τῆς ζωῆς του!..

'Ομως δ Ταρζάν παίρνει τέλος τὴν ἀπόφασί του. 'Ατρόμητος, σὰν 'Ελληνας, δρμάει πάνω στὸ φοβερὸ φίδι. Τὸ ἀρπάζει γερά ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει δυσσ πιὸ δυνατὰ μπορεῖ...

Τὸ ἀπαίσιο ἔρπετὸ θρίσκεται ξαφνικά σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ξετυλήγεται γρήγορα ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ μαύρου

Γιαχάμπα. Καὶ ο υλουριάζεται: στὸ κορμὶ τοῦ λευκοῦ γίγνεται. Τὸν ρίχνει κάτω!

'Ο Γιαχάμπα, λεύθερος πιά, πετιέται δρόβος. 'Ενδο δ 'Αρχοντας τῆς Ζεύγκλας θρίσκεται στὴν ίδια τραγική θέσι, ποὺ πρὶν λίγες στιγμές —θρίσκόταν ἐκείνος!..

Τὸ μαυροπράσινο φίδι τὸν σφίγγει μὲ τρομακτική δύναμι! Τὰ κόκκαλά του τρίζουν! Καὶ οὐρλιάζει ἀπὸ ἀθάστακτους πόνους :

— Σῶσε με, Γιαχάμπα! Σῶσε με!..

'Ο δυστυχισμένος ζητάει τώρα βοήθεια ἀπὸ τὸν ἔχθρο του. 'Απὸ τὸν κακούργο ποὺ πρὶν λίγες στιγμές είχε σώσει!

'Ο ἀπαίσιος μαύρος γίγαντας δὲν δείχνει καμιὰ διάθεσι νὰ τὸν βοηθήσῃ! Τὸ δυντίθεσι, μάλιστα. 'Έχει σταθή Ικανοποιημένος. Παρακολουθεῖ μὲ σαδισμὸ τὸ φρικτὸ μαρτύριο τοῦ ὑπέροχου σωτῆρα του. Καὶ καγχάζει πάλι :

— Χό, χό, χό!.. Μά τρελλὸ σὰν κι' ἔσενα μὲ πέρασες γιὰ νά σὲ βοηθήσω! Χό, χό, χό! 'Αδικα λοιπὸν κουράζεσαι νὰ σφίγγης τὸ λαιμὸ τοῦ φίδιοῦ. Γιατὶ κι' δὲν ἀκόμα καταφέρῃς νὰ τὸ πνίξῃς, πάλι δὲν θὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὸ Χάρο! Θὰ σὲ σπαράξω ἐγὼ μὲ τὸ μαχαίρι μου, σκύλε!

Τὸ ἐλληνικὸ αἷμα, ποὺ τρέχει στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν, πάλι φουντώνει. Καὶ νεβαίνοτας, σὰν καὶ πρὶν, στὸ κεφάλι του, τὸν κάνει νὰ φαντάζεται πώς ξανακούει τὴν φω-

νή τοῦ Γκασάρ. Θαρρεῖ πώς τοῦ λέει πάλι;

— "Ογι, ἀδελφέ μου! Μή μετανοιώνης που φέρθηκες μεγαλόκαρδα στὸν ἔχθρό σου! "Ενας γενναῖος ἀντρας, σάν κι' ἐσένα, έτσι ἔπειτε νὰ φερθῆ. "Οπως κι' ἔνας ἀνανδρος κακούργος σάν κι' αὐτόν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φερθῇ ἀλλοιώτικα!... Χίλιες φορές καλύτερα, λοιπὸν νὰ πεθάνης σάν ἀτρόμητο λιοντάρι, παρά νὰ σωθῆς σάν δειλός λαγός!...

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας χαροπαλεύει πιὰ στὴν κρύα ἀγκαλιά τοῦ φιδιοῦ. Τὰ κόκκαλά του τρίζουν ἀπαίσια! Γρήγορα τὸ τρομερὸ ἔρπετό θὰ τὰ τσακίσῃ! "Ο ἀμυορος ζεφωνίζει σπαρακτικά:

— Βοήθειασαααα!... Βοήθειασαααα!...

Και νά: 'Ο καλὸς Θεὸς τὸν λυπᾶται :

Κάπου στὴν περιοχὴ αὐτή βρίσκεται τὸ θεόρατο δέντρο μὲ τὴν καλύθα τοῦ Νταμπούχ. 'Ο τρελλὸς γοριλλάνθρωπος, ἀκούγοντας τὰ ζεφωνητὰ τοῦ Ταρζάν, τρέχει νὰ δῇ τὶ συμβανει.

"Ο Γιαχάμπα, ποὺ τὸν θλέπει νὰ φθάνῃ, ἀρπάζει στὶς χερούκλες του μιὰ μεγάλη θαρειά πέτρα. Καὶ προφθάνει νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὸν χοντρὸ κορμὸ καποιου πλαινοῦ δέντρου...

"Ο Νταμπούχ ἔχει ἀφάνταστη δύναμι. Κανέναν ἀνθρωπο καὶ κανένα θεριό δὲν λογαριάζει!..."

"Έτσι" ἀνύποπτος χύνεται

πάνω στὸ μαυροπράσινο ἔρπετό. Τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει μὲ λύσσα!

Ἐκεῖνο — δηπως καὶ πρὶν — παραπάται τώρα τὸν Ταρζάν καὶ κουλουριάζεται στὸ τριχωτὸ κορμὶ τοῦ γοριλλάνθρωπου. Τὰ δυὸ θεριὰ ἀρχίζουν μιὰ τρομακτικὴ μονομάχια.

"Ομως ὑπάρχει κι' ἔνα τρίτο θεριό: δ ἀπαίσιος Γιαχάμπα. 'Ο ἀνανδρος δολοφόνος ποὺ ἔχει κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο.

Και νά: Ξεφεύγει σθέλτος ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του καὶ φθάνει πίσω ἀπὸ τὴν πάχη τοῦ Νταμπούχ. 'Αμέσως, σηκώνει τὴν μεγάλη θαρειά πέτρα ποὺ κρατᾶται. Κάνει νὰ τὸν κτυπήσῃ στὸ κεφάλι!

"Ο Ταρζάν θλέπει τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Πετάγεται δρόδος ἀπὸ κάτω ποὺ ἔξικολουθοῦσε νὰ βρίσκεται ἀνήμπορος. Καὶ κάνοντας ἔνα ύπερ-ἀνθρωπο πήδημα, πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὸ δολοφόνο!

Μὲ τὴ σιδερένια του γροθιά τοῦ δίνει, ἀμέσως, φοβερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι!

"Ομως δὲν προφθάνει τὸ κακό ποὺ ἥθελε νὰ προλάβη. Ταυτόχρονα σχεδὸν δ μαύρος γίγαντας κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη δρμὴ τὴν πέτρα του. Κτυπάει κι' αὐτὸς στὸ κεφάλι τοῦ γοριλλάνθρωπο!

"Ο ἀμυορος Νταμπούχ βγάζει ἔνα πονεμένα βούγητό καὶ γέρνει ἀναίσθητος στὴν δυκαλιά τοῦ φιδιοῦ. Τὸ ίδιο καὶ δ Γιαχάμπα. Ή γροθιά

τοῦ Ταρζάν τὸν σωριάζει κι' αὐτὸν κάτω!...

Λεύθερο τώρα τὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ πασχίζει νὰ τοσκίσῃ τὰ κόκκαλα τοῦ γοριλλανθρώπου!...

"Ομως, δ" Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δείχνεται κι' αὐτὴ τῇ φορά ὑπέροχος; Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει σθέλτος τὸ λαϊκὸ τοῦ φιδιοῦ. Μὲ τὸ δεξὶ τραβάει τὸ μαχαίρι του. Καὶ τοῦ κόθει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι!

Ο ἀναλογητὸς Νταμπούχ
ἔχει σωθῆ!

"Ο Ταρζάν φεύγει τώρα.
"Έχει δρυγήσει πολύ. Πρέπει νὰ φθάσῃ γρήγορα στὴ θαυματουργὴ γιάτρισσα...

"Ο γοριλλάνθρωπος καὶ διαχάμπα μένουν ἔκει ἀνασθητοι. Τὸ ἀκέφαλο κορμὶ τοῦ τεράστιου φιδιοῦ δὲν ἔχει δάκρυα νεκρωθῆ. Σπαρταράει κουλουριάζεται... Καὶ ἀπὸ τὸ κομμένο λαρύγκι του θγαίνει θραχνό, ἀπαίσιο σφύριγμα!

«ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΚΙΟΛΑΣ!»

"Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει τέλος στὴ σπηλιά τῆς Χούλχας...

Τὸν ὑποδέχεται μᾶς κοντόχοντρη λευκὴ κοπέλλα μ' ἔνα κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι :

— Καλὲ μούρλια δὲν είμαι
Αφέντη μου; Μπουκιά καὶ συχώριο, ποὺ λένε! Φτοῦ μου!
Φτοῦ μου νὰ μήν ἀθασκαθῶ!
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ο Ταρζάν τὴν κυττάζει χα-

μένα. Τὸ δέρμα τῆς εἶναι κάτασπρο καὶ ἀπολό: σάν ἀπάτητο χιόνι!

— Έσύ εἶσαι Χουχού;

— Καλὲ μάλιστα! Τού λόγου μου τυγχάνω! "Ομως πολὺ σὲ περικαλῶ νὰ μαζέψως τὰ ματιά σου. Σάν ξερολούκουμο μὲ τηρᾶν!

— Καὶ πῶς γίνηκες ἔτοι ἀστρη; τῇ ρωτάει παραχεινεμένος.

"Η πυγμαία χαμογελάει :

— Καλὲ ὅπως κι' ἔσύ, Αφέντη μου, θὰ γίνης σὲ λίγο... μαύρος! Χί, χί, χί! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Ή Χούλχα ἔχει ἔτοιμη μᾶς πρωτόγονη ξυλένια γαστάθα. Γεμάτη ζουμί ἀπὸ τὸ θαυματουργὸ ἀραποθέτανο.

Ο λευκὸς γίγαντας μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά. Λούζει μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, τὰ μαλλιά καὶ τὸ κορμὶ του...

Τέλος, θγαίνει ἔξω ἀγνώριστος! Εἴναι τώρα ἔνας πανώριος ἀράπης! Κι' αὐτὸς ὀκδυα δ μαύρος θεός Κράσουμπα θὰ ζήλευε τὴν δμορφιά του!

Η λευκὴ... ἀραπινώλα ἐνθουσιάζεται ποὺ τὸν βλέπει:

— Καλὲ μούρλια γίνηκες κι' ἔλγουν σου, "Αφέντη μου!
Σάν... μαύρο χαβιάρι! Φτοῦ σου! Φτοῦ σου νὰ μήν ἀθασκαθῆς!" Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Μὰ δ Ταρζάν δὲν ἔχει ὅρει γι' ἀστειά. Εύχαριστεῖ τὴν καλδκαρδη γιάτρισσα καὶ ξεκινάει. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὸ «Μεγάλο Ποτάμι». Άυτὸ ποὺ χωρίζει τὶς δυο ἀπέραντες ζούγκλες!

«Ο Ποκοπίκο κάνει έρωτική έξο μολόγησι στήν δμορφή ολευκή»

‘Αρέγκ :

— Σε άγαπω, Ρέγγα μου! Σε λατρεύω μωρή καρακαστόνα!

‘Η λευκή Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ :

— ‘Αφέντη μου θάρθω κι’ έγώ στήν Πέρα Ζούγκλα. Πρέπει νά φρώ τὸ Ποκοπικάκι μου! Καλέ άνυπαντρη κοπελλίτσα είλμαι. Γιατί νά... γεροντοκοριάσω;

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας θυμώνει :

— Γκρεμοτσακίσου, άνόητη! Γύρισε στή σπηλιά μας. ‘Η Χουχού τοῦ ξανακολλάσει :

— Καλέ άσε με, καλέ ‘Αφεντούλη μου! Καλέ νά χα-

ρής τό γιόκα σου, καλέ!

‘Ο Ταρζάν τή λυπάται:

— ‘Εκεί πού πάω, τής λέει, δὲν πρέπει νά μὲ ἀναγνωρίση κανένας. Ούτε δ’ Γκασούρ, ούτε ή Ταταμπού κι’ δ’ Ποκοπίκος σου. Γι’ αύτό γίνηκα καὶ δράπης. Κατάλαβες:

— Καλέ κατάλαβα, ‘Αφέντη μου. Μήπως δμως κι’ έλδγου μου δέν.., έλευκάνθην; Κανένας δὲν θά μᾶς καταλάβῃ. ‘Ο κόσμος ἔχει στραβομάρα. Μὲ συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο Ταρζάν χαμογελάει :

— “Οχι σπορη πού γένηκες,

τής λέει. Μά και πράσινη και κόκκινη και γαλάζια νά βαφτής, άμεσως θά σε καταλάθουνε!

— Καλέ από τί, καλέ, θά με καταλάθουνε;

— 'Από τό... «Μέ συγχωρείτε κιδλας!» Μιά φορά νά σου ξεφύγη, θά μου χαλάσης δλα τά σχέδια!

— Καλέ θά τό κόψω, 'Αφέντη μου! Ξορκιούμενο νάναι τό ρημάδι! Ποτές δέν θά τό ξαναπώ!...

— Τότε έλα... Και πρόσεξε καλά μή σου ξεφύγη...

'Η Χουχού ένθουσιάζεται:

— Γειά σου, 'Αφεντούλη μου, λεβέντη! Καλέ έτσι μούρχεται νά σε φιλήσω. Μέ... συγχωρείτε κιδλας!

ΟΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΙ ΣΚΛΕΤΑΝΘΡΩΠΟΙ!

Είναι σούρουπο πιά, δταν δ «μαύρος» Ταρζάν και ή «λευκή» Χουχού, φθάνουν στήν δχθη τού Μεγάλου Ποταμιού.

«Ο 'Αρχοντας τής Ζούγκλας θγάζει τή φοθερή κραυγή του :

— 'Ασσαάσσο!... 'Ασσαάσσο!

Δυό μαύροι ιθαγενεῖς πού ψαρεύουν κάπου έκει κουτά, άκουνε τή φωνή του. Τήν άναγνωρίζουν. Και τρέχουν νά προσκυνήσουν τόν παντοδύναμο θασιλιά τής Ζούγκλας.

Μά μόλις άντικρύζουν τόν Ταρζάν παραξενεύονται. Σαστίζουν. 'Υποχωρούν τρομαγμένοι.

'Η Χουχού ζεκαρδίζεται στά γέλια :

— Χι, χι, χι!... Καλέ χι, χι,

χι!

Ο Ταρζάν θυμώνει μὲ τούς δραπάδες :

— «Ε, μαύρα σκυλιά! φωνάζει. Γιατί φεύγετε; 'Εγώ δέν είμαι δ 'Αρχοντάς σας;

'Η λευκή πυγμαία τόν κοριδεύει :

— Καλέ άν αύτοι, 'Αφέντη μου, είναι «μαύρα σκυλιά», τότες 'τού λόγου σου είσαι.. «μαύρο μαντρόσκυλο!» Χι, χι, χι!

Και πάει νά τής ξεφύγη:

— Μέ συγχ...

Διορθώνει δύμας άμεσως :

— Μέ... σύγχισες στά καλά τού καθουμένου!

Ο 'Αρχοντας τής Ζούγκλας συνέρχεται. Είχε ξεχάσει πώς κι' αύτός τώρα είναι δρπάτης! Γ' αύτό και οι ιθαγενεῖς φαράδες δέν τόν άνεγνώρισαν!

«Ομως στό μεταξύ, οι δυό μαύροι ψαφάδες τόχουν θάλει στά πόδια. Χάνονται από τά μάτια τους!...

Ο Ταρζάν, φάχνοντας στήν δχθη, βρίσκει μιά μικρή πρωτόγονη πιρόγα.

'Η Χουχού άνατριχιάζει :

— Καλέ μ' αύτό τό καρυδό-τσουφλο θ' άρμενίσουμε, 'Αφέντη μου! Καλέ δέν περιάμε καλύτερα τό Ποτάμι... ποδαρόδρομο;

Έκείνος τήν δρπάζει από τό τσουλούφι. Τήν πετάει μέσα στό σαραβαλιασμένο πλεούμενο. Πηδάει άμεσως κι' αύτός. Πάτρει στά χέρια του τό διπλό κουπί. Και ή πιρόγα ξεκινάει... Πλυστράει σάν χέλι στά νερά!

Δέν προφθάλνουν νά περά-

οουν λίγες στιγμές καὶ δυὸς τεράστιοι πεινασμένοι κροκόδελαι διπλαρώνουν τὴ μικρὴ θάρκα.

“Η «λευκή» γόησσα διασκέδαζει μαζί τους :

— Καλῶς τὰ πουλάκια μου! Φθού σας! Φθού σας! Καλὲ ἔλαττο πιὸ κοντὰ νὰ χαῖδέψω τὰ δοντάκια σας! Καλὲ γιατὶ μὲ φοθόσσαστε, καλέ; Χί, χί, χί!..

“Ομως ξαφνικά, τὸ γέλιο κόθεται στὸ λαρύγκι της. “Ενας ἀπὸ τοὺς δυὸς κροκόδελους δνοίγει τὶς τρομακτικὲς μασσέλες του. Κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ..”

“Η Χουχού τὰ θάζει μὲ τὸν Ταρζάν :

— Θὰ τοῦ μιλήσης, ‘Αφέντη μου! Καλὲ ἀστεῖα εἰν’ αὐτὰ ποὺ κάνει;

‘Ο “Άρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει βαρεθῆ νὰ τὴν ἀκούῃ. Σηκώνει ἀπότομα τὸ κουπὶ καὶ τῆς δίνει μιὰ στὸ κεφάλι.

“Η πυγμαία γίνεται μπαρούτι :

— Μπά ποὺ κακοχρονάχης, θρωμοστράπαρε! Μὲ συγχ.. Μὲ σύγχισες πάλι στὰ καλὰ τοῦ καθουμένου!...

..
Τέλος, φθάνουν στὴν ἀντικρυνὴ δύθη. Πηδούν ἔξω στὴ στεριά τῆς Πέρα Ζούγκλας...

“Η «λευκή» τουλουφωτὴ γόησσα ἀναστενάζει :

— Εύτυχῶς, καλέ!.. Διῆλθομεν τὸν ποταμὸν σῶοι καὶ ἀφάγωτοι!

“Έχει ἀρχίσει, τώρα πιά, νὰ σκοτεινάζῃ..”

“Ο Ταρζάν καὶ η Χουχού ξεκινᾶνε ἀμέσως. Τραβάνε γιὰ

τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἄγριας καὶ μυστηριώδους περιοχῆς.

— Θὰ κρυφτούμε κάπου, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ! μουρμουρίζει ὁ “Άρχοντας τῆς Ζούγκλας. “Υστερα θὰ ψάξουμε νὰ θρώμε τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού..”

— Καὶ τὸν Ποκοπίκαρό μου! συμπληρώνει ἡ πυγμαία.

Σὲ λίγο, τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἔχει γίνει θαρύ. Καὶ στὴν πυκνὴ ἄγρια βλάστηση μπερδεύονται τὰ μονοπάτια. Οἱ δυὸς σύντροφοι προχωροῦν χωρὶς νὰ ζέρουν πιὰ ποὺ πηγαίνουν.. “Η τροπικὴ ζέστη εἶναι ἀφόρητη αὐτὴ τῇ νύκτα.

Περινάνε ἔτοι πολλὲς ὥρες!

“Η Χουχού, ποὺ ἔχει λυώσει σὰν κερί, κλαψουρίζει :

— Διψάω, ‘Αφέντη μου!... Καλὲ διψάω πολύ! Μά νεράκι δὲν γλέπω πουθενά!... Γιατὶ δὲν μὲ λυπάσαι;

— Σὲ λυπάμαι! Τί θέλεις νὰ κάνω;

— Ν’ ἀνοίξης ἔνα.. πηγαδάκι, καλὲ ‘Αφέντη μου!...

Ξαφνικά, κελάρισμα νεροῦ φθάνει στ’ αὐτιά τους. Καὶ ψάχνοντας, τρέλλοι ἀπὸ χαρά, ἀντικρύζουν μιὰ παράξενη πηγὴ.

Εἶναι ζνας μικρὸς κάτασπρος θράχος, σκαλισμένος σὲ σχῆμα τρομακτικῆς νεκροκεφαλῆς. ‘Απὸ τὸ ἀπαίσιο σόδια της τρέχει ἀφθονό δροσερό νεράκι.

“Η πυγμαία χύνεται μὲ λαχτάρα νὰ σθήσῃ τὴ δύψα της. Ο Ταρζάν ὅμως τὴ συγκρατεῖ :

— Μή, Χουχού!... Βρισκό-

μαστε στή Χώρα τῶν Νεκρῶν! Τὸ νερὸ ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τῆς νεκροκεφαλῆς εἶναι μαγεμένο! Δὲν πρέπει νὰ τὸ πισῦμε!...

"Η «λευκὴ» γόησσα δὲν ἀκούει τίποτα:

— "Εγώ θὰ πιῶ, 'Αφέντη μου!... Καλέ κι' δτι βρέξε
& κατεβάσῃ!..."

Καὶ κολλάει ἀμέσως τὸ ξεραμένα χεῖλια τῆς στὸ στόμα τῆς πέτρινης νεκροκεφαλῆς. Ρουφάει ἀχόρταγα γιὰ νὰ σθήσῃ τὰ φλογισμένα σωθικά τῆς:

— "Αααα!... Ποτὲ δὲν φανταζόμουνα πώς εἶναι τόσο γλυκά τὰ... φιλιά τῶν νεκροκεφαλῶν!..."

"Ομως καὶ τοῦ Ταρζάν τὸ λαρύγγι εἶναι ξερδ. Κατάξερο! Κι' αὐτὸς νοιώθει τὴν ίδια τρομερή δίψα!..."

"Ο πειρασμὸς τῆς δροσερῆς πηγῆς καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Χουχούς, τὸν σκανδαλίζουν. 'Η ἀτσαλένια θέλησι του λυγίζει. Καὶ κολλάει κι' αὐτὸς μὲ λαχτάρα τὰ χεῖλια του στὸ στόμα τῆς νεκροκεφαλῆς.

"Η πυγμαία ἀναστενάζει ρωμαντικά:

— "Ααααα!... Γιατί, καλέ, νὰ μὴν είμαι κ' ἔγω... πηγή! Μά... δροσίζεται ὁ κοισμάκης!..."

"Ομως τὴν ίδια στιγμὴ παράξενος θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά τους. "Ενας θόρυβος ανατριχιαστικός! Κάτι σάν ανακάτωμα κοκκάλων!

Καὶ νά: Ταύτοχρονα σχεδὸν διμέτρητοι διθρώπινοι σκελε-

τοι παρουσιάζοντα. Κάνουν κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χουχού!...

"Η πυγμαία ρίχνει ματιά συμπόνιας στοὺς μακάβριους σκελετούς. Καὶ ἀναστενάζει πάλι:

— Πώ, πώ! Γαμπροὶ ποὺ πήγανε χαμένοι!

Οἱ σκελετάνθρωποι χοροπηδῶντας τώρα γύρω ἀπὸ τοὺς δυδ συντρόφους. Κ' ἔνας, ὁ μεγαλείτερος ἀπ' δλους, ποὺ μοιάζει σάν ἀρχηγός τους, ρωτάει:

— Τέ ζητᾶς, "Αρχοντα Ταρζάν ἐδὼ στὴν Πέρα Ζούγκλα; "Αρχοντάς μας εἶναι τώρα ὁ ἀτρόμητος γίγαντας Γκαούρ! "Αρχόντισσά μας ή πανώρια Κόρη Ταταμπού!

"Η Χουχού συμπληρώνει:

— Καὶ «ύπασπιστάρα» τους δ φοθερδοὶς καὶ τρομερδοὶς Ποκοπίκο, ποὺ κακοχρονονάχτη χρυσό μου!...

Τὰ παρόδενα σκελετῶμένα δύντα γονατίζουν τώρα κάτω. Μὲ τὰ κοκκαλένισ δάκτυλά τους ξύνουν τὸ μαλακό χῶμα.

Καὶ νά: Τεράστιες πολύχρωμες φλόγες ξεπηδοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὴ γῆ!

— Θά σάς κάψουμε ζωντανούς! ούρλιάζουν.

'Ο Ταρζάν καθδλου δὲν ἀνησυχεῖ. Ξέρει καλά, πώς δλ' αὐτὰ τὰ κάνει τὸ μαγεμένο νερὸ ποὺ ήπιαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς πέτρινης νεκροκεφαλῆς. Στὴν πραγματικότητα τίποτα δὲν ὑπάρχει. Ούτε σκελετάνθρωποι, ούτε φωτιά. Εἶναι ξενισ δινειρο ποὺ τὸ βλέπουν ξύ-

πνιοι!...

“Ομως ή Χουχού — που δέν τόξερει — τρομάζει άφανταστα. Διαπεραστικά ξεφωνητά βγαίνουν από τό λαρύγγι της:

— Σώσε με, καλέ! Αφέντη μου, σώσε μεεεε!... Οι κοκκαλιάριδες θά μέ ψήσουνε και θά μέ φάνεε!...

Καὶ συνεχίζει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κτυπίεται:

— “Αχ, καλέ! Διατί νὰ είμαι τόσο νόστιμη καὶ τρυφερώδης!...

‘Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο, άκούνε τὰ σπαρακτικά ξεφωνητά. Ξεπετιώνται από τὰ στρωσίδια τους. Βγαίνουν νὰ δοῦν τὶ συμβαίνει.

Στὸ μεταξὺ ἔχει άρχισει νὰ έγκερώνη. ‘Η ἐπίδρασι τοῦ μαγεμένου νεροῦ χάνεται. Τὸ δραμα τῶν σκελετανθρώπων ἔξαφανίζεται.

‘Ο Ταρζάν, στὸ φῶς τῆς αύγης, βλέπει τὸ μελαψφό γίγαντα μὲ τὴ συντρόφισσά του καὶ τὸ νᾶνο, νὰ πλησιάζουν τρέχοντας. Μόλις προφθαίνει νὰ συμβουλέψῃ τὴ Χουχού:

— “Αλλαξε, δσο μπορεῖς, τὴ φωνή σου! Καὶ πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγη τὸ «Μὲ συγχωρεῖτε κιϊλας»!

Οἱ τρεῖς σύντροφοι φθάνουν, σὲ λίγες στιγμές, κοντά τους. “Ομως κανένας τους δέν ἀναγνωρίζει οὔτε τὸν πανώριο καὶ γιγαντόσωμο «Αράπη», οὔτε τὴ «λευκὴ» πυγμαία.

— Τὶ συμβαίνει; Ποιός φώναξε; ρωτάει άνήσυχος ὁ Γκαούρ.

Μὲ ἀλλαγμένη φωνή, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν:

— Τίποτα σοθαρό!...

Καὶ δείχνοντας τὴν κοντόχοντη λευκή, συνεχίζει:

— ‘Η κόρη μου ‘Αρέγκ, εἰδε κάποιο μεγάλο φίδι. Τρόμαξε πολὺ κι! ἔβαλε τὶς φωνές!

‘Η Χουχού τὸν διαψεύδει:

— Καλέ τὶ φίδι; Μή τὸν ἀκοῦτε, καλέ! Χίλιοι «κοκκαλιάριδες» χορεύστε γύρω μας!...

‘Ο Ποκοπίκο ρίχνει ξελιγωμένες ματιές στὴ λευκή ‘Αρέγκ. ‘Αναστενάζει βαρειά. Καὶ μουρμουρίζει:

— Πολὺ σὲ γυνατάρω, ἀδερφούλα μου! ‘Εσύ σαι γυναίκα γιὰ μένα!...

‘Η πυγμαία κάνει τὴ σκληρή:

— ‘Αδύνατον!... Τυγχάνω ἡρρεθωνιασμένη μ’ ἔνα παλικάρι ἔξτρα!... ‘Αν τὸν ἀπαρτήσω θά μ’ ἐκδικηθῇ!

‘Ο νᾶνος τὴν καθησυχάζει:

— Μή φοθοῦ, κούκλα μου! Τὸν «σφάξω» καὶ ἡσυχάζεις! Μονάχα μιὰ χάρι ζητῶ ἀπὸ σένα...

— Νά τὴν ἀκροασθῶ.

— ‘Αμάντι! Κόψε πάραυτα τὸ τουσουλούφι σου!

— Διατί, περικαλῶ;

— Καθότι, ἔτσι ποὺ σὲ γλέπω, μοῦ φαίνεσαι σάν... ἀσπρη Χουχού!...

‘Η ‘Αρέγκ, μὲ ἀλλαγμένη πάντα τὴ φωνή της, τὸν ρωτάει:

— Χουχού; Ποιὰ εἶναι αὐτὴ;

ή Χουχού;

— Μία καρακάξα! της διποκρίνεται. Μία δραπίνα δισχημομούρα! "Ασ' την νά πάη στά κομμάτια!...

"Η Χουχού δαγκώνεται. "Ομως δὲν θέλει ν' αποδειχθῇ.

— Τότε τοῦ λόγου μου τυχάνω δινότερη! Ούτε «σύγκρουσις» δέν μπορεῖ νά γίνη! Αύτή είναι δραπίνα, κ' έγώ.. δισπραπίνα! Μὲ συγχ... Μὲ συγχωρεῖς πού κατηγορῶ τὰς μαύρας!...

"Ο Ποκοπίκο τὴν κυττάζει παραξενεμένος:

— Περιέργα!... Πῶς έσύ είναι δσπρη; 'Αφού δ πατέρας σου είναι δραπίνος!

"Η 'Αρέγκ τοῦ έξηγει:

— Ένυμφεύθη γυνή δσπρη!... 'Η μήτηρ μου ήτο δσπρη σάν δσθέστη!... 'Εξ ού καὶ τοῦ λόγου μου, βγῆκα λευκή, δσπερ... τυρί φέτα!...

.....
— Ο Γκαούρ καὶ ή Ταταμπού παίρνουν τὸν πανώριο «'Αρσ-πη» στὴ σπηλιὰ τους.

Καὶ ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γιὰ νά δοκιμάσῃ τὸν μελαφό γίγαντα, δρχίζει νά τοῦ λέει μιὰ ψεύτικη ίστορία:

— Μὲ λένε Κάρχα. "Εφτασα ἐδῶ τὴ νύχτα μὲ τὴν κόρη μου. Περάσαμε τὸ Μεγάλο Ποτάμι μὲ μιὰ μικρή πιρόγα... Κυνηγάει νά μᾶς σκοτώσῃ ο "Αρχοντας τῆς άντικρυνῆς Ζούγκλας. Ταρζάν τὸν λένε...

— Ο μελαφός γίγαντας δύριεύει:

— Ο Ταρζάν δὲν είναι δο-

λοφόνος! τοῦ λέει. Γιὰ νὰ σὲ κυνηγάει θά πή πῶς δὲν είσαι καλός δινθρωπος!...

Καὶ προσθέτει:

— Σ' ἔφερα στὴ σπηλιά μου νά σὲ φιλέξενήσω σάν φίλο. "Ομως δὲν είσαι έχθρός του "Αρχοντας τῆς άντικρυνῆς Ζούγκλας, γκρεμοτσακίσους καὶ μέσως. Νά μὴ σὲ ξαναδούν τὰ μάτια μου!...

Ο μεταφορφωμένος Ταρζάν νοιώθει δφάνταστη χαρά καὶ ίκανοποίησι. Τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ ύπεροχου φίλου του, τοῦ θαμπώνει τὰ μάτια. Τοῦ θολώνει τὸ νοῦ:

— Γιατὶ νά μήν είμαι κ' έγώ "Ελληνας! συλλογιέται.

— Ομως τὰ μάτια τοῦ μελαφοῦ γίγαντα έξακολουθοῦν νά πετάνε δστραπές δργής. Μουγγρίζει:

— Ο Ταρζάν είναι δδελφός μου!... Πέσ' μου λοιπόν τὶ κακό τοῦχεις κάνει; Γιατὶ σᾶς κυνηγάει; "Άν κατάφερες νά έφεύγης από 'κείνον, δὲν θὰ μπορέστης νά γλυτώσῃς δπό μένα! Θά σὲ τιμωρήσω δκόμα πιδ σκληρά!...

— Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, καταλαβαίνει πῶς έχει μπλέξει:

— Πολὺ μεγάλη ίδέα έχεις γιὰ τὸν Ταρζάν! τοῦ λέει προκλητικά. Τὸν νομίζεις φίλο κι' δδελφό σου! Κι' δμως δὲν ήξερες τὴν δλήθεια... Άλλα καλύτερα νά μὴ στὴν πῶ... Δὲν θά μέ πιστέψης!...

Καὶ προχωρεῖ γιὰ τὸ δινοιγμα τῆς σπηλιᾶς μουμουρίζοντας:

— Πάμε 'Αρέγκ... Δὲν έχουμε καμμιά θέσι ξεδώ...

«Άφρισμένος» από τὸ κακό του ὁ Γκασούρ, κάνει ἀμέσως ἕνα τρομαχτικό πήδημα. Χύνεται πάνω του σάν πεινασμένο δρυο. Τὸν ἀρπάζει ἀπό τὰ μπράτσα. Τὸν συγκρατεῖ.

— Στάσαυ, μαῦρο σκυλι!... Μίλησε, λοιπόν! Μὴ ζητᾶς νὰ λερώσω τὰ χέρια μου στὸ βρωμερό σου αἷμα.

«Ο Ταρζάν» κάνει μιὰ γρήγορη κίνησι. Λευτερώνεται ἀπό τὸ φοβερὸ πιάσιμο τοῦ μα-

νιασμένου γίγαντα.

— Αφησέ με! τοῦ κάνει. Καὶ κινεῖται πάλι γιὰ νὰ φύγη.

«Ο Γκασούρ» μένει ἀναυδος. Κυττάζει τὸν ἀγνωστὸ ἀράπη μὲθαυμασμό τώρα:

— Ποιός εἰσ' ἔσύ; τὸν ρωτάει χαμένα. Ποῦ θρῆκες τὸ σηδύναμι;! Πῶς μπόρεσες, ἔτοι εὔκολα, νὰ ξεφύγης ἀπὸ τὰ δικά μου χέρια; Μὲ ἀμέτρητούς γίγαντες ἔχω παλέψει ως τώρα. Κανενὸς δὲν ἔνοιωσα τὰ μπράτσα τόσο δυ-

«Ο ἀρωτευμένος» νόνος σέρνει τὴν 'Αρέγκ μπροστὰ στὸν «ἀράπη» πα τέρα της :

— Σεβαστὲ Πάτερ! τοῦ λέει. Πρώτον ἔρχομαι νὰ ἀρωτήσω διὰ τὴν κοὐλήν σας ὑγείαν! Καὶ δεύτερον ἄν...

νατά. Τόσο γερά σάν τά δικά σου!... Πέσ' μου, λοιπόν, ποιός είσαι; Μονάχα ένας Ταρζάν θά μπορούσε νάναι τόσο δυνατός!...

Τά μάτια τού "Αρχοντα τής Ζούγκλας" βουρκώνουν. "Ομως θέλει άκομα νά δοκιμάσῃ τὸν υπέροχο" Έλληνα:

— Σοῦ είπα πώς μὲ λένε Κάρχα! τοῦ ἀποκρίνεται. Είναι ἀλήθεια πώς είμαι γεράς καὶ χεροδύναμος! Γι' αὐτό κι' δ' Ταρζάν, δ. «ἀδελφός» σου, διάλεξεν έμένα γιὰ νά...

— Τί;

— Γιά νά σέ ... δολοφονήσω!

"Ο Γκαούρ χύνεται νά τὸν σπαράξῃ:

— Ψέμματα! 'Ο Ταρζάν είναι παλικάρι! Είναι τίμιος διντρας! Ποτέ δὲν θάκωνε μιά τέτοια πρόστυχη πρᾶξι!

"Η Ταταμπού έχει φγανακτήσει:

— Πέταξέ τον ζέω δπ' τῇ σπηλιά μας! λέει στὸ σύντροφό της. Δὲν νοιώθεις ἀηδία ποὺ τὸν ἀκούς;

"Ο παγώριος γιγαντόσωμος «Αράππες» χαμογελάει ειρωνικά:

— Μή βιάζεστε, φίλοι μου! Γρήγορα θά πιστέψετε τὰ λόγια μου. 'Ο Ταρζάν δὲν είναι παλικάρι. Ούτε καὶ τίμιος διντράς; Βπως τὸν νομίζετε... Ακούστε με λοιπόν. Θά σᾶς τὰ πῶ δλα, ἀφοῦ τὸ θέλετε!

»Κυνηγούσσα έλέφα αντες στὴν διντικρυνή Ζούγκλα ... 'Ο Ταρζάν θέλησε νά μ' εμποδίσῃ καὶ πιαστήκαμε στὰ χέρια! Τὸν έδειρα τόσο πολύ

ποὺ δὲν μπορούσε νά σηκωθῆ. Νά σταθῆ στὰ πόδια του!...

»Έκει κατάλιπε τὴ δύναμι μου! Καὶ μ' ἀφησε λεύτερο νά σκοτώνω ἐλέφαντες, ζητῶν τας μου δυό χάρες:

»Πρώτων νά μή μαθευτῇ τὸ περντάχι ποὺ τούριξα καὶ ρεζίλευτη περισσότερο! ... Καὶ δεύτερον νά σέ δολοφονήσω... Γιατί, δπως μου είπε, μονάχα έγώ, ποὺ είμαι τόσο δυνατός θά μπορούσα νά τὰ βγάλω πέρα μαζί σου! Μου ἔταξε μάλιστα νά μου δώσω χρυσάφι. Καὶ πολύτιμα πετράδια! ...

»Στὴν ἀρχὴ ἔκανα πώς δέχτηκα νά γίνω δολοφόνος... Μόλις δύμας μοῦφερε τὰ δώρα τὰ κράτησα καὶ τὸν ζειδικαὶ μὲ τὶς κλωτσιές ἀπ' τὴν κατασκήνωσί μας.

»"Ομας αὐτὸς διαναγύρισε ἀπόμε μ' ἔνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους θιαγενεῖς. Είχαν σκοτό νά μᾶς σπαράξουν... Μᾶς κυνήγησαν μὲ λύσσα! Είναι θαυμάτ πάλι κι' έγω καὶ ή κόρη μου καταφέραμε νά σωθούμει! ...

»"Ετοι βρεθῆκαμε τυχαῖα στὴν δχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Βρήκαμε μιὰ πιρόγα. Περάσαμε μέσ' ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ στόματα τῶν πεινασμένων κροκοδειλῶν. Βγήκαμε τέλος στὴν ἀντικρυνὴ δχθη. Καὶ φτάσαμε ἔδω στὴ σπηλιά σας!

— "Ομορφό τὸ παραμύθι σου ξένε! τοῦ κάνει δ' Γκαούρ μὲ σφιγμένα δόντια.

— "Άς είναι! μουρμουρίζει δ' μεταμορφωμένος "Αρχοντας

τῆς Ζούγκλας. Κάποτε θὰ μὲ πιστέψετε!

Καὶ συνεχίζει:

— "Εχω κι' ἄλλες ἀποδείξεις: 'Ο Ταρζάν μοῦ εἶπε γιατί μαλλώσατε καὶ χωρίσατε. Μου εἶπε μὲ καμάρι, πῶς αὐτὸς σ' ἔδιωξε ἀπ' τὴν Ζούγκλα του! Ξέρω ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ αἷμα ποὺ τούχεις δώσει. Μοῦ εἶπε πῶς ἔκοψε τὶς φλέβες του. Πῶς τ' ἀφησε νὰ χυθῇ. Πῶς τώρα ἔχει λιονταρίσιο αἷμα!..."

Ο Γκαούρ ἀρχίζει νὰ κλονίζεται. "Ομως ἀκόμα ἐπιμένει:

— "Οχι! 'Ο Ταρζάν δὲν εἶναι ἀτιμος! Δὲν εἶναι δολοφόνος!"

"Ο ψευτό - Κάρχα, τραβάεις ἀπὸ τὴν ζώνη τὸ μαχαίρι του. Ρωτάεις:

— Μήπως ἀναγνωρίζετε τὸ μαχαίρι αὐτό;

— Καὶ μελάψδος γλγαντας καὶ ἡ πανώρια 'Ελληνίδα, κερώντων.

— Ναί! ψιθυρίζουν χαμένα, μαζὶ καὶ οἱ δυο. Είναι τὸ μαχαίρι τοῦ Ταρζάν!... Πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου;

— Ο «μαῦρος» γλγαντας χαμογελάει πάλι:

— Μου τδῶσε δ ἴδιος. Γιὰ νὰ τὲ καρφώσω στὴν καρδιά σου, Γκαούρ! "Ηθελε, λέει, ἀπὸ τὸ δικό του μαχαίρι νὰ βρήξ τὸ θάνατο!

Ο Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού ἔχουν μελνει τώρα ἀκίνητοι σὰ νὰ τοὺς κτύπησε κεραυνός στὸ κεφάλι. Τὸ τελευταῖο ἐπιγείρημα τοῦ ἀπάλισου Κάρχα τούς ἔχει συντρίψει!

— Ομως γρήγορα συνέρχονται. Καὶ μ' ἔνα στόμα καὶ οἱ δυοὶ φωνάζουν:

— "Οχι! "Οχι! "Οχι!... Κι' δ ἴδιος δ Ταρζάν νὰ μᾶς τὸ πῆ. δὲν θὰ τὸν πιστέψουμε!..

Ο ψευτό - Αράπης δὲν κρατιέται ἀλλο. Μὲ βουρκωμένα μάτια ἀγκαλιάζει τοὺς δυοὺς τίσο πιστούς φίλους του. Τοὺς φιλάει μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη-

— Εγώ εἶμαι δ Ταρζάν! δημολογεῖ. Θέλησα νὰ σᾶς δοκιμάσω. Μὰ είναι πῶς εἰσαστε κατὶ περισσότερο ἀπὸ ἀδέλφια μου!...

Καὶ τοὺς ἔξηγει γρήγορα τὰ καθέκαστα. Τοὺς ἔξηγει πῶς ἡ γιάτρισσα Χούλχα ἔκανε αὐτὸν μαῦρο. Καὶ τὴ Χουχού λευκή!...

Τὴν ίδια χαρὰ δείχνουν δ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού. 'Αγκαλιάζουν μὲ λαχτάρας καὶ γεμίζουν φιλιά τὸ μαυρισμένο πρόσωπο τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— "Υστέρα τοῦ λένε κι' αὐτὸι τὶς δικές τους περιπέτειες.

.....
Περίεργο δῆμος: "Οταν συμβαίνουν τὰ παραπάνω, οὕτε δ Ποκοπίκο, οὕτε ἡ Χουχού θρησκονται ἔκει..."

Ποὺ νὰ ἔχουν πάει δραγεῖς: 'Ελάτε λοιπὸν μαζὶ μου νὰ ψάξουμε. Κάπου θὰ τοὺς βροῦμε...

Καὶ νὰ τους:
— Εκείνη — ἡ 'Αρέγκ, δηλαδή — κάθεται σ' ἔνα κοντινό βραχάκι. 'Ο νάνος ἔχει γο-

νατίσει μπροστά της...

Γύρω τους άγριολούλουδα.
Πάνω τους όλανθιστα δέντρα.
Στά κλαδιά τους φτερουγί-
ζουν γλυκόλαλα πουλιά.

‘Ο Ποκοπίκο ξετρελλαμένος
μέ τη «Λευκή» του γόησσα,
της κάνει έρωτική έξομολόγη-
σι. Τὸ ρωμαντικὸ τοπεῖο ἔχει
μεθύσει τὴν καρδιά του. Δὲν
ξέρει τὶ λέει:

— Σ’ ἀγαπῶ, μωρή! Σὲ λα-
τρεύω ἀγρίως!... Αφουγ-
γράσου τοὺς βροντώδεις χτύ-
πους τῆς καρδίας μου: Ντάπ-
ντούπ! Ντάπ - ντούπ! Δι’ ἐσέ
βαρεῖ, ή ἄμοιρη, ταμπούρλο!

»Ωιμὲ τῶν ωιμῶν!... Δια-
τί εἰσαι τόσον σκληρά; Δὲν
γλέπεις, τὸ λοιπόν, τὰ μυρω-
μένα πτηνά ἀτινα φτερουγί-
ζουν διὰ τῶν φτερουγών των;
Δὲν ἀκοῦς, μωρή, τὰ γλυκό-
λαλα λελούδια ἀτινα μᾶς με-
θοῦν μὲ τὸ κελάδημά των! «Οθεν
διστὶ δὲν μὲν μὲν ἡγαπεῖς;
Διστὶ δὲν φοβεῖς δι’ ἐμέ; Δὲν
φοβεῖσαι, ἀγαπημένη μου, μὴ
σὲ... σφάξω;!

‘Η ἄμοιρη Χουχού ἔχει ξε-
λιγωθεῖ. Ποτὲ δὲν εἶχε ξανα-
κούσει στὴ ζωή της τόσο ὄ-
μορφα λόγια!

‘Ο ρωμαντισμὸς τοῦ Ποκο-
πίκο τῇ συνεπαίρνει. Χαμηλώ-
νει ἡδονικά τὰ μενεεδένια
τῆς βλέφαρα. Σκολίζει μὲ τὸ
δάχτυλο τὰ ρουθούνια τῆς.
Καὶ ψιθυρίζει σὰ νὰ δινειρεύ-
ται:

— Ω, ναι!... Καὶ ή δικιά
μου καρδιά: «ντάπ - ντούπ»
καὶ τὰ τοιαῦτα! Σὲ ἡγαπῶ,
τέρας! Σὲ λατρεύω καὶ ψοφῶ

δι’ ἐσέ, ποὺ κακοψόφο νᾶχης,
χρυσό μου!...

‘Ο τρομερὸς νάνος συλλο-
γίεται ίκανοποιημένος:
— Πάει κι’ αὐτή!... Καπά-
κι τὴν ἔφερα, ἀδερφέ μου!
Μεγάλος γόητας εἶμαι ὁ ἀτι-
μος! Μεγάλος «καρδιοθραύ-
στης»!

‘Αμέσως πετιέται δρθὸς.
Καίτρασάει ἀπὸ τὸ μπράτσο
τὸ «Λευκό» ινδαλμα τῆς καρ-
διᾶς του:

— Ἐν τάξει, Ρέγγα μου!..
Πάμε τώρα στὸ «γέρο» σου!
Θὰ σὲ ἀζητήξω κεραυνοθό-
λως!

Καὶ δ ὁ Ποκοπίκο, σέρνοντας
τὴν ἀγαπημένη του, ξαναγυρί-
ζουν στὴ σηπλιά..

‘Ο ἄμοιρος δὲν ἔχει ιδέα
πῶς ὁ ἀγνωστὸς ἀράπης εἶναι
ὁ Ταρχάν. Ούτε καὶ πῶς ή
«Ρέγγα» του, ὅπως τὴ λέει,
εἶναι ή μελιστάλακτη μαύρη
πυγμαία.

“Ετοί, στέκει ἀγέρωχος
μπροστά στὸν πατέρα τῆς Κό-
ρης τῶν δινέρων του. Καὶ ἀρ-
χίζει τὸ τροπάριο:

— Σεβαστὲ πάτερ τῆς λεγά
μενῆς! Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἀ-
ρωτήξω διὰ τὴν καλήν σας ὑ-
γείαν. Καὶ δεύτερον, δὲν ἀρω-
τάτε καὶ δι’ ἐμέ: τὴ... δάγκω
σα τὴ... λαμαρίνα! Τὴν ἥρα
σθην παραφόρως τὴν ἀφιλότι-
μη! Μοῦ στραμπούληξε τὴν
καρδιά ή παλιοκατσίκα! Μοῦ
ταιγάρισε τὰ τζέρια, πανάθε-
μα τάν... πατέρα της!...

»Διά ταῦτα, μπάρμπα Πε-
θερέ, ξιλώσου τὴν προϊὲς νά-

τήν στεφανωθώ τή ρημάδα!.. Καθότι δίνευ προϊές, κοροϊδάκι δέν πιάνομαι καὶ νὰ τήν... τρίψης στην κασίδα σου, λιάγκα!

‘Ο Γκασύρ καὶ ἡ Ταταμπού ξεκαρδίζονται στά γέλια. ‘Ο μεταμορφωμένος Ταρζάν καταφέρνει νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ ρωτάει σοθιρά τὸν «μέλλοντα γαμπρό» του:

— ‘Αγαπᾶς λουπόν τη Χουχού, παιδί μου; Θέλεις νὰ τήν πάρης γυναίκα σου;

‘Ο Ποκοπίκο δέν καταλαθαί νει:

— Ποιά Χουχού; ‘Εγώ γιὰ τή «Ρέγγα» σου μιλάω! Μᾶς «δουλεύετε» κύριε Τέτοιε;

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει ἔνα φλασκί νερό Χύνει στὶς χούφτες τῆς «λευκῆς» πυγμαίας.

— Νίψου! τῆς λέει.

‘Εκείνη πλένει γρήγορα τὸ πρόσωπό της καὶ ἀπὸ κάτασπρο γίνεται κατάμαυρο...

Τὸ ίδιο κάνει καὶ ὁ ψευτό - Κάρχα... ‘Ομως αὐτός ἔχει τὸ ἀντίθετο ἀκριθῶς ἀποτέλεσμα. ‘Απὸ κατάμαυρος γίνεται κάτασπρος!

‘Ο νάνος μένει ξερὸς ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ψιθυρίζει χαμένα:

— ‘Η Χουχού!... ‘Ο Μεγα

λειότατος!... Βρὲ τί κόντεψα νά πάθω, δ φουκαράς! Θά παντρευόμουνα ἔνα «καλαμάροχτάποδο»!... Εύτυχῶς τή γλύτωσα!

‘Ομως ἡ ξαναμαυρισμένη «Γόησσα», εἶναι ἀνένδοτη:

— Περικαλῶ, χρυσό μου!.. ‘Απακή, καὶ μὲ ἐξήτηξες ἀπὸ τὸν... πατήρ μου, ντεντέλεσται!

— Δηλαδής; Τί «ντεντέλεσται»;

— Θά μὲ «κουκουλωθῆς» καὶ θά πῆς κ’ ἔνα τραγοῦδι!

‘Ο Ποκοπίκο «τὸ φυσσάει καὶ δέν κριώνει», δπως λέει καὶ ἡ παροιμία...

“Ετσι, ἀπὸ τὸ νὰ «κουκουλωθῆ» τὸ κοντόχοντρο ταουλουφωτὸ σκιάχτρο, προτιμάει τὸ δεύτερο : Νὰ πῆ δηλαδή ἔνα τραγοῦδι...

Καὶ σκαρώνοντάς το, στὸ πλαίσιο, δ μιοιρος, ἀρχίζει νὰ τὸ λέει πονεμένα, κλαψιάρικα καὶ σπαρακτικά:

«Σὰν τὸν κουτὸ τὴν Ἑποθα,
καὶ τώρα τί χαμπάρια!
Γι’ ἀσπρο «πιτσούνι» πάγαιο-
(να
καὶ βρῆκα.. μαύρη κάργια!»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

**Τὴν ἔρχομενη ΠΕΜΠΤΗ δὲ κυκλοφορήσῃ τὸ
ΦΑΥΜΑ—ΦΑΥΜΑΤΩΝ
τῶν τευχῶν τοῦ θρυλικοῦ περιαδικοῦ
«ΓΚΛΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»**

Ἡ πιὸ καταπληκτικὴ καὶ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγ-
κλας ἀπ' ὅσες ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Μὲ τὸν τίτλο :

“ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ,,

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Μὰξ Αρλαν - “Ἐνα τρομακτικὸ δρνιο
ποὺ μιλάει ! Μιὰ περιπέτεια στὰ σύννεφα ‘Ο μελαψός
“Ἐλλῆνας αἰχμάλωτος στὴν παγίδα ! “Ἐνα ἀνεξήγητο
μυστήριο !—“Ο Μικοπ’κο ποὺ θρέχεται.. δυὸ φορές !— Ο
Γκαούρ στὸ περήφανο πέτρινο θουντὸ Τὸ ἀπαίσιο μουγ-
γριτὸ τῆς τραγικῆς νύκτας !—“Ο ύπέροχος Ταρζάν στὰ
δόντια τοῦ μαύρου χάρου !—Αἰχμάλωτοι στὴ «Χαράδρα
τοῦ Τρόμου»—Τὸ Ιτοιχεῖο τῆς καταιγίδας ; ‘Η μεγάτη
θυσία τοῦ Γκαούρ !

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘΜ. 63

Δὰ συναρπάσῃ καὶ δὰ καταπλήξῃ τούς ἀναγγῆστες μας
μὲ τὴν πλεκή, τὴ δρᾶσι, τὴ μυστήριο καὶ τὴν ἀγωνία
τῆς ύπέροχης περιπέτειας πού ἔχει τὸν τίτλο :

“ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ,,

Καὶ εἶναι γραμμένη ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΛΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΔ ΤΗΗ ΥΑΗΗ :
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθῆναι
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΔ ΤΗΗ ΕΚΔΟΣΙΠ :
ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ
Ἐκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθῆναι
ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 62 **ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2**

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σε διόλκηρη τήν Έλλάδα καθε πεμπτή

Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΕΞΕΔΩΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεῖα Ἐφημερίδων.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ
5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΑΤΡΟ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ, ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ
13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ
21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΛΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ
26. ΣΤΑ ΔΩΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ
29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΣΕ-ΙΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ
37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ
45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ
53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
56. Η ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694